

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Der stemmes om det forslag til vedtagelse, V 66 (*se side 5504*), der er fremsat af Lars Christian Lilleholt (V), Morten Messerschmidt (DF) og Per Ørum Jørgensen (KF). Afstemningen starter nu. Afstemningen slutter.

For stemte: 58 (V, DF, KF og NY), imod stemte: 0, hverken for eller imod stemte: 52 (S, SF, RV, EL og Gitte Seeberg (UFG)).

Forslag til vedtagelse nr. V 66 er vedtaget.

Herefter er forslag til vedtagelse nr. V 65 (*se side 5499*) af Anne Grete Holmsgaard (SF), Mette Gjerskov (S), Johs. Poulsen (RV) og Per Clausen (EL) bortfaldet

Dermed er forespørgslen afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

17) Forhandling om redegørelse nr. R 10: Klima- og energiministerens energipolitiske redegørelse 2008.

(Anmeldelse 16.05.2008. Redegørelsen givet 16.05.2008. Meddelelse om forhandling 16.05.2008).

Sammen med dette punkt foretages:

18) Forespørgsel nr. F 34: Forespørgsel til klima- og energiministeren: Hvad kan ministeren oplyse om regeringens fremtidige energipolitiske initiativer set i lyset af den energipolitiske redegørelse?

Af Lars Christian Lilleholt (V), Mette Gjerskov (S), Morten Messerschmidt (DF), Anne Grete Holmsgaard (SF), Per Ørum Jørgensen (KF), Johs. Poulsen (RV), Per Clausen (EL) og Anders Samuelsen (NY). (Anmeldelse 07.05.2008. Fremme 09.05.2008).

Kl. 15:21

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg skal meddele, at eventuelle afstemninger under de næste punkter på dagsordenen vil blive foretaget på torsdag, den 29. maj 2008. Det er på grund af den forlængede taletid, der er under

forespørgslen, og meget imod vores principper, men det er altså sådan, det vil foregå.

Jeg beder de kolleger, der ikke vil overvære Tingets debat om den langsigtede energipolitik, om at forlade salen så støjsvagt som muligt.

Jeg skal bede hr. Lars Christian Lilleholt om at motivere forespørgslen.

Kl. 15:21

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Lars Christian Lilleholt (V):

Energiredegørelsen giver sædvanen tro anledning til, at vi har en debat her i salen, og sådan er det også i år. Og i år kan vi gøre det oven på en energipolitisk aftale fra februar måned, som indeholder en lang række fremadrettede elementer i den fremadrettede energipolitik.

Energipolitikken er jo i allerhøjeste grad kommet på den politiske dagsorden. Spørgsmål som: Hvorfra skal vi få vores energi i fremtiden? Hvordan indpasser vi store mængder af vedvarende energi i vores energiforsyning? Hvad sker der med olieprisen, og hvordan vil det påvirke vores energiforbrug? Der er emner nok at tage fat på.

Kl. 15:22

Første næstformand (Svend Auken):
Ministeren.

Kl. 15:22

Besvarelse

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Ja, der er ganske rigtigt mange emner at tage fat på, og nu er der jo så en hel redegørelse, plus at vi jo altså også – alle Folketingets partier, undtagen Enhedslisten – er enige om de lange linjer frem i energipolitikken. Så jeg vil prøve at indskrænke mig til nogle relativt få betragtninger.

Danmark er jo et af de mest energieffektive lande i EU – vi er faktisk *det* mest energieffektive land i EU – og vi er et af de mest energieffektive lande i verden. Det kan man godt glæde sig over. Det er opnået gennem en meget, meget langsigtet og meget målrettet indsats, som brede politiske flertal igennem årtier lykkeligvis har været enige om i Danmark.

Men vi kan ikke bare sådan hvile på laurbærene. De fremtidige udfordringer på det her område er enorme. Vi har lige talt om nogle af dem, nemlig klimaaspektet, men jeg har altså også øn-

sket, at den energipolitiske redegørelse for i år viser, at der er både nationale og globale udfordringer på selve energiområdet. Derfor skal jeg også sige, at selv om vi nu har en energiaftale med en lang række meget konkrete tiltag i, så ligger der også i den en række mere fremadrettede spor.

Regeringen har også givet tilsagn om, at vi f.eks. vil udarbejde en strategi for reduktion af energiforbruget i bygninger; vi vil se på barrierer i den almene boligsektor; vi vil analysere, om vi kan lave hele det, der hedder tarifstrukturen, om, sådan at vi bruger energien meget bedre, når den er til rådighed i systemet, så borgerne også får et incitament til at bruge energien, når den er billigst for samfundet at bruge; vi vil styrke energibesparelser i de statslige institutioner; vi vil se på en mere effektiv indvinding af olie og gas; og mange, mange flere ting kunne jeg nævne, som vi heldigvis også var enige om som en del af energiaftalen at sætte i værk.

Man kan sige, hvis vi nu lige lader klimadebatten sådan hvile lidt – den har vi lige haft lejlighed til at diskutere et par timer – at der jo er flere andre meget væsentlige aspekter i energipolitikken: Der er forsyningssikkerhed, og der er energieffektivitet. Og i en verden, der går fra i dag at være 6,4 milliarder mennesker til ved århundredets midte at være 9 milliarder mennesker, tilsiger al fornuft i alle tilfælde, at vi til staidighed fokuserer på stadig mere energieffektive og ressourceeffektive løsninger.

Der kommer meget let store konflikter omkring at møtte verdens behov for energi, og der er Danmark jo heldigvis sammenlignet med de øvrige EU-lande i en meget komfortabel situation, fordi vi udvinder olie og gas i Nordsøen, og vi udvinder i disse år mere, end vi selv bruger. Men vi ved jo også, at vores produktion har toppet, og der er udsigt til, at produktionen falder kraftigt i løbet af de næste 10-15 år.

Globalt står vi over for et stærkt stigende energiforbrug og samtidig også faldende reserver af olie og gas, som på længere sigt vil blive koncentreret på stadig færre regioner og lande – der er selvfølgelig nogle meget stærke sikkerhedspolitiske aspekter i det – og ikke mindst de enormt øgede behov for energi i Kina og Indien vil sætte sit præg på verdensmarkedet.

Man må bare sige, at det ikke er særlig betryggende at være afhængig af olie fra Mellemøsten eller af gas fra nogle få store leverandører. Derfor er regeringens langsigtede mål, som det også fremgår af redegørelsen, at Danmark skal

være et hundrede procent uafhængig af fossile brændstoffer. Det ved vi alle sammen er noget, vi hverken bliver i dag eller i morgen eller om 10 eller 20 eller 30 år. Men vi har nedsat en klimakommission med sagkyndige, der har fået til opgave at komme med et bud på, hvad der skal til, for at den vision kan indfries, og hvornår vi med hvilke midler kan se det ske. Det er faktisk et meget fremadrettet perspektiv. Det er da noget med visioner i.

Men på det kortere sigt har vi selvfølgelig også nogle helt konkrete udfordringer, især på tre helt centrale områder: energibesparelser, vedvarende energi og teknologiudvikling. Man kan sige, at energiaftalen har skabt en god ramme med 20 pct. vedvarende energi i 2011 og så derudover et EU-mål for 2020. Og derudover har vi også vedtaget, at vi ikke bare skal holde vores energiforbrug stabilt, vi skal ligefrem have det til at falde med ikke mindre end 2 pct. i 2011.

Selv om det ikke lyder som meget høje tal, må man sige, at på et tidspunkt, hvor ledigheden i samfundet er 1,9 pct. og der er fuld aktivitet overalt, så ved alle her, at det er en overordentlig ambitiøs målsætning. Det betyder, at vi skal spare på energien, men det betyder altså også, at vi i højere grad skal bruge energien på de tidspunkter, hvor den er rigelig, og hvor den er billig. Det er afgørende, hvis vi skal nå de overordnede energi- og klimamål på en omkostningseffektiv måde.

Kl. 15:28

En større del af vores elektricitet og varme skal produceres af vindmøller og ved hjælp af mere biomasse, og vi skal begynde at bruge vedvarende energi i transportsektoren i form af bæredygtige biobrændstoffer og ikke mindst vedvarende energi i øvrigt, som f.eks. elbiler og plugin-hybridbiler.

Som det tredje ben skal vi satse massivt på forskning, udvikling og demonstration af nye energieffektive og miljøvenlige teknologier. Det er altså på det lange sigt afgørende for at nå vores mål med så lave omkostninger som overhovedet muligt. Jeg mener også, at der ligger nogle enorme potentialer for Danmark og for dansk erhvervsliv, hvis vi forstår at være i front teknologisk og udviklingsmæssigt.

Jeg mener, at den energipolitiske aftale, som vi har indgået, stiller meget store krav til alle parter. Der skal ske energibesparelser inden for alle områder – det gælder bygninger, det gælder apparater, det gælder industrien, det gælder inden for transportområdet. Og som bekendt er

udbygning af vedvarende energi et andet hovedelement, og jeg tror, at vi med de aftalte forbedrede tilskud til vindmøller, biomasse og biogas vil se en vækst hele vejen rundt, når det gælder at få mere vedvarende energi ind i systemet.

Jeg forventer også, at der kommer gang i udbygningen med nye vindmøller på land – det har Danmark og samfundet brug for. Og så har vi jo lagt vægt på at få yderligere gang i udbygningen af vindmøller på havet. Der vil blive udbudt en eller to nye parker på havet på tilsammen 400 MW, og de skal være i gang i 2012. Det er faktisk en ganske betydelig udbygning. Samtidig forventes der betydelig vækst i anvendelsen af biomasse, og vi tror også på, at der er nogle perspektiver i at fokusere langt stærkere på biogas.

Hvad med forsknings- og udviklingspolitikken? Vi ønsker fra regeringens side, at vi frem til 2010, altså næste år igen, fordobler den offentligt finansierede indsats, sådan at den samlede offentlige forskningsbevilling til det her område kommer op på 1 mia. kr. i 2010. Den skal så være 750 mio. kr. næste år. Det er en ganske betragtelig forøgelse. Aldrig i danmarkshistorien har vi brugt så mange forskningskroner på det her område.

Jeg vil til sidst sige, at jeg synes, at det er et vigtigt aspekt, når vi diskuterer Danmarks fremtidige energipolitik, at vi også erkender, at energipolitikken i stigende grad europæiseres. Kommissionens klima- og energipakke fra den 23. januar i år fastlægger mål om gennemsnitligt 20 pct. vedvarende energi i EU's medlemslande i 2020 og mindst 20 pct. reduktion af udledning af drivhusgasser, der, som vi lige har talt om, kan skærpes til 30 pct. som led i en global klimaaftale.

Danmark har overordnet budt Kommissionens udspil velkommen, også selv om det vel at mærke er et udspil, der giver Danmark et af de højeste mål, både når det gælder udbygning af vedvarende energi, hvor vi får et mål, der sigter på 30 pct. vedvarende energi af det endelige energiforbrug i 2020 – det er overordentlig højt sammenlignet med, hvad andre har fået – og også når det gælder reduktioner af CO₂ uden for kvotehandelsystemet, hvor vi ligger helt i top med 20 pct. i 2020 i forhold til niveauet i 2005. Der er ingen diskussion om, at det kommer til at kræve store omstillinger af de sektorer, der især skal levere, nemlig transport, landbrug og husholdninger.

Så budskabet fra regeringen er, at Danmark er parat til at påtage sig sin del af byrden, forudsat selvfølgelig at der kan skabes en samlet fornuftig pakke. Det er, som jeg også var inde på under det forrige punkt på dagsordenen, regeringens klare ambition, at forhandlingerne i EU internt kan afsluttes i år, således at vi kan komme til den næste klimakonference i Polen med et stærkt europæisk mandat i bagagen.

KI. 15:32

Første næstformand (Svend Auken):
Ministeren kan roligt gå ned, for ifølge forretningsordenen er der ingen, der har lov til at stille kritiske spørgsmål til hende. Jeg kan sige, at det også er det eneste, der beskytter ministeren i den nuværende situation, men vi venter med kritiske bemærkninger til efter ministerens andet indlæg. Derimod kan der stilles kritiske spørgsmål til alle ordførerne, og den første er hr. Lars Christian Lilleholt.

KI. 15:32

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Lars Christian Lilleholt (V):

Redegørelsen viser, at energipolitikken er kommet på den politiske dagsorden i Danmark, og også i den øvrige del af verden. Energipolitik er forsyningssikkerhed, det er klima, det er sikkerhedspolitik. Sikkerhedspolitikken handler om, at vi skal gøre os mindre afhængige af energiforsyninger fra politisk ustabile områder.

Under det tyske formandskab kom energipolitikken jo i allerhøjeste grad på den politiske dagsorden i EU og også med stats- og regeringschefernes beslutning i marts sidste år om at øge andelen af vedvarende energi til 20 pct. i 2020, som vel at mærke er et bindende mål.

Det har også betydet, at EU i allerhøjeste grad er et omdrejningspunkt i forhold til den danske energipolitik. Vi har, som ministeren redegjorde for, formuleret en meget visionær og ambitiøs energipolitik og energiplan for de kommende år, som betyder, at vi omstiller vores energiforbrug i Danmark til mere vedvarende energi. Målsætningen er, at vi i 2011 skal op på 20 pct. vedvarende energi, det vil sige 4 pct. mere end i dag. Og når vi kommer frem til 2020, er det regeringens mål, at vi skal være på de 30 pct.

Der kommer mere vindenergi, der kommer mere biomasse, der kommer mere biogas i vores energiforsyning i Danmark. Der bliver mindre fossilt brændstof og mere vedvarende energi.

Der bliver også etableret to havvindmølleparker, som vil kunne forsyne mere end 400.000 husstande med el til deres årlige forbrug.

Energibesparelser og energieffektivitet er et andet centralt element i aftalen. Vi skal ikke bare spare på energien, vi skal rent faktisk reducere vores energiforbrug med 2 pct. i 2011 og 4 pct. i 2020.

Danmark er vel nok verdensmester i energieffektivitet og energibesparelser. Vi har i mere end 25 år været i stand til at have et uændret forbrug af energi, til trods for at der har været en vækst i samfundet på mere end 70 pct. Det er rigtig flot gået.

Regeringen er også indstillet på, at forskning og udvikling skal have et løft. Vi skal gå fra i dag at bruge 0,5 mia. kr. på forskning på energiområdet til at bruge 1 mia. kr. fra 2010. Det er også en meget, meget flot målsætning, og det vil også øge mulighederne for at eksportere energiudstyr fra Danmark. Også her er vi helt i front. Vi passerede sidste år 50 mia. kr. i eksport af energiudstyr og løftet til forskning vil forhåbentlig medføre et endnu større løft til udviklingen af nye teknologier i Danmark. Så der er mange ting at glæde sig over.

Vi er også i Venstre meget glade for, at det er blevet en bred energiaftale. Det giver os sikkerhed for rammerne mange år frem i tiden. Siden sidst i 1970'erne har der været tradition i Danmark for brede aftaler på energiområdet. Det giver sikkerhed for aktørerne, i forhold til hvilke rammer de har at arbejde inden for.

Kl. 15:36

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder fru Anne Grete Holmsgaard om at komme med sin korte bemærkning til ordføreren.

Kl. 15:36

Anne Grete Holmsgaard (SF):

I februar indgik vi en aftale om, at energiforbruget skal ned med ½ pct. om året i hvert af de næste 4 år. Ganske kort tid efter indgik regeringen en finanslovaftale med Dansk Folkeparti, som betyder, at de kommuner, der rent faktisk prøver at få energiforbruget ned, risikerer at blive beskåret i deres bloktilskud. Synes hr. Lars Christian Lilleholt, at det hænger godt sammen med den aftale, vi lavede i februar?

Kl. 15:36

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 15:36

Lars Christian Lilleholt (V):

For det første må jeg sige, at det er afgørende, at kommunerne tør prioritere energibesparelser også inden for de anlægsopgaver og rammer, som de har. Men fru Anne Grete Holmsgaard peger på en problemstilling, som jeg ved der arbejdes med at finde en løsning på. Vi er også optaget af, at de kommuner, der gerne vil spare på energien, og som har fornuftige måder at gøre det på, også får lov til det.

Kl. 15:36

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Anne Grete Holmsgaard, kort bemærkning.

Kl. 15:37

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Så vil jeg godt spørge om to ting. Synes hr. Lars Christian Lilleholt, at det er motiverende, hvis man bliver straffet for at gøre en indsats? Er det motiverende? Og det andet er: Det, der arbejdes på, skal jeg tage det som et tilsagn om, at de kommuner, der investerer i energibesparelser, vil få en dispensation fra kravet om, at de risikerer at blive klippet i bloktilskuddet?

Kl. 15:37

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:37

Lars Christian Lilleholt (V):

Det ved jeg ikke præcist, men jeg ved, at der gøres meget for at presse på for, at kommunerne skal have de her muligheder, og selvfølgelig skal det være motiverende at gennemføre energibesparelser.

Kl. 15:37

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Mette Gjerskov, kort bemærkning.

Kl. 15:37

Mette Gjerskov (S):

Venstres ordfører opremser nu alle de her gode ting, som regeringen har gjort med mere biomasse og mere af det ene og mere af det andet, men jeg synes bare, at han glemte at konstatere, at regeringen også har sørget for, at vi får mere afbrænding af kul på de danske kraftværker. Jeg kan godt forstå, at det ikke er noget, man har lyst til at reklamere med, men er det ikke korrekt, at regeringen rent faktisk lige nu har fremsat et lovforslag, som betyder, at vi kommer til at brænde mere kul af i Danmark i stedet for mindre kul, og at Danmark altså i forvejen – i forvejen – er nr. 11 på verdensranglisten over de største kulforbrugere i verden, og at vi oven i købet, hver eneste dansker, bruger 4,7 kg kul hver evig

eneste dag året rundt? Burde regeringen ikke hellere komme med nogle forslag til at reducere kulforbruget i Danmark?

Kl. 15:38

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 15:38

Lars Christian Lilleholt (V):

Danmark er helt i front med hensyn til udnyttelsen af energien. Dansk kraft-varme er blandt det bedste i hele verden. Verden kigger misundeligt på os, når man ser på, hvordan vi er i stand til at have en meget høj energieffektivitet, og det gælder også i udnyttelsen af kul. Det, som vi sikrer med den aftale, som vi har gennemført med Dansk Folkeparti, er, at vi anvender kullene der, hvor vi får mest mulig energi ud af dem frem for på værker, hvor der er en lav energieffektivitet. Samtidig sikrer vi, at der skal afbrændes op til 700.000 t ekstra biomasse hvert år. Det er rent faktisk ganske imponerende. Det vil sige mere frit brændselsvalg og mere biomasse i Danmark.

Kl. 15:39

Første næstformand (Svend Auken):
Fru Mette Gjerskov.

Kl. 15:39

Mette Gjerskov (S):

[Udfald af lyd] at Danmark bruger mere kul pr. indbygger, end Kina gør. Det er jo da et problem.

Jeg synes, det ville være dejligt, hvis afbrænding af kul og biomasse sammen rent faktisk betyder, at man så får en mere effektiv udnyttelse af biomassen. Problemet er bare, at i det lovforslag, regeringen er kommet med, stilles der ikke krav om, at de to ting skal afbrændes sammen. Så man åbner jo bare en ladeport for, at de kan afbrænde kul for sig og biomasse for sig, lige så meget de overhovedet måtte have lyst til, på de danske kraftværker, og samtidig åbner man en ladeport for at lade kulforbruget stige i Danmark.

Det, vi har brug for, er en reduktion i kulforbruget. Vi har ikke brug for at bruge mere kul i det her land.

Kl. 15:40

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 15:40

Lars Christian Lilleholt (V):

Hverken i Danmark eller i de øvrige dele af verden kommer vi uden om kul i vores energiforsyning i ganske mange år. Og så er det helt afgørende for Venstre, at vi så bruger kullene så effektivt som overhovedet muligt.

Jeg savner måske nok – også fra fru Mette Gjerskov og den øvrige opposition – lidt mere realitetssans i forbindelse med de her ting. Der er meget fokus på vedvarende energi, og vi skal have en meget høj andel af vedvarende energi, men vi kommer ikke uden om også at skulle anvende kul i vores energiforsyning fremadrettet. Og så er det afgørende for os, at vi afbrænder kullene, der hvor vi får den størst mulige energiuudnyttelse.

Kl. 15:40

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 15:41

Per Clausen (EL):

Jeg synes jo, det er spændende, når hr. Lars Christian Lilleholt beskriver, hvordan vi kommer nærmere at gøre os uafhængige af fossile brændstoffer ved at øge anvendelsen af kul. Det synes jeg er en spændende tanke.

Men det, jeg gerne vil spørge hr. Lars Christian Lilleholt om, drejer sig om kvoter. Det plejer jo at være sådan, at Venstre plejer at sige, at det er lige meget, om vi bruger mere kul i Danmark, for i kraft af kvotehandelen betyder det jo bare, at så bruger de mindre kul i et andet EU-land. Men er realiteten ikke, at vi i kraft af kvotehandelen ikke kan vide, hvor den kvote ender hende, og at det sådan set godt kan være, at konsekvensen af, at vi brænder mere kul af i Danmark, er, at man sætter gang i nogle projekter i Kina f.eks., som giver meget, meget lidt, når det handler om at reducere CO₂-udslippet?

Kl. 15:41

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 15:41

Lars Christian Lilleholt (V):

EU's kvotehandelssystem sætter et loft over de samlede udledninger af CO₂ i Europa, og det vil sige, at når vi bruger mere CO₂ eller kul i Danmark, skal man reducere andre steder.

Kl. 15:42

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 15:42

Per Clausen (EL):

Men det er jo ikke rigtigt. Kendsgerningen er jo, at der også foregår handel med de her kvoter uden for EU. Og vi har jo set et eksempel her for nylig på, hvordan Danmark, som jo ellers har styr på tingene, faktisk har et projekt kørende nede i Kina, hvor en stor del af de penge, som

bliver betalt i forbindelse med de her kvoter, går direkte ned i den kinesiske statskasse. Og derfor spørger jeg bare hr. Lars Christian Lilleholt: Kan vi nu også være sikre på, at det, at vi øger anvendelsen af kul i Danmark, øger CO₂-udslippet i Danmark, modsvares af en begrænsning af CO₂-udslippet et andet sted i verden, eller forsvinder det i de her indviklede transaktioner, når man handler kvoter globalt set?

Kl. 15:42

Lars Christian Lilleholt (V):

Kendsgerningen er i hvert fald, at danske kraftværker er blandt de mest effektive i hele verden, og at det er langt mere fornuftigt at afbrænde kullene på effektive danske kraftværker frem for på ineffektive eksempelvis tyske kraftværker og på andre landes kraftværker. Og derfor sikrer vi, ved at vi giver de her muligheder, rent faktisk en effektiv udnyttelse af energien.

Kl. 15:43

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste er den socialdemokratiske ordfører, fru Mette Gjerskov.

Kl. 15:43

(Ordfører)

Mette Gjerskov (S):

Verden står over for nogle meget alvorlige klimaforandringer. Det er sådan, at der er gået kuk i klimaet. Vi kommer til at skulle se mere storm, mere oversvømmelse og mere tørke på kloden fremover. Det er et reelt problem.

Det kommer vi også til at se i Danmark. Vi har under den seneste forespørgsel diskuteret og kommer sikkert også under denne forespørgsel til at diskutere rigtig meget med Dansk Folkeparti, om klimaforandringerne overhovedet er reelle. Jeg ved godt, at der sidder nogle mennesker rundt omkring og er i tvivl om, om der overhovedet er tale om klimaforandringer. Men hvis ikke man tror på forskerne, kunne man bare tage til Greve eller tage til Jyllinge sidste sommer og se, hvordan oversvømmelserne gjorde, at folk havde kældrene under vand. Det burde da om ikke andet være helt konkret, hvis ikke man tror på alle de fine tal og de fine forskere med deres lange uddannelser.

Det er jo sådan, at vi både i Danmark og i EU faktisk langt hen ad vejen er holdt op med at diskutere, om klimaforandringer er reelle. Nej, vi diskuterer, dels hvordan vi kan undgå, at klimaforandringerne bliver alvorlige, dels hvordan vi kan tilpasse os klimaforandringerne – altså

f.eks. ved for Danmarks vedkommende at lave nogle bedre kloaksystemer.

Nu kan jeg se, at jeg fik Dansk Folkepartis ordfører op på dupperne, og jeg glæder mig til, at han får ordet senere, men først vil jeg sige, at netop fordi vi er bekymrede over klimaforandringerne, netop derfor, er det så ærgerligt med 6 spildte år under den her regering. Det er så ærgerligt, at vi ikke har gjort nok. Det er så ærgerligt, at vi har kunnet kigge i vejviseren efter vindmøller, at solenergien er blevet blokeret, at bølgeenergien ligger brak. Det er simpelt hen så ærgerligt, at vi ikke har brugt de sidste år på at udbygge vedvarende energi, så vi for alvor kunne gå foran.

Danmark udleder rent faktisk 12,6 t CO₂ pr. indbygger pr. år. Det er rigtig meget. Vi ligger i en fin top blandt verdens lande, og vi kan simpelt hen ikke være det bekendt. Vi er så rigt et land, at vi kunne have gjort noget ved det for lang tid siden. Det er sådan, at energiforbruget er steget i Danmark, at CO₂-udledningen er steget.

Vi ved stadig væk ikke, om udbygningen af vedvarende energi kommer til at ske, men vi må også konstatere, at vi faktisk efter over halvdelen af års forhandlinger med regeringen har indgået en energiaftale. Vi har indgået en energiaftale, som giver os forhåbninger om, at der virkelig kommer til at ske noget fremover: at vi får de vindmøller op. Vi er faktisk ret sikre på, at vi får dem på havet, og vi håber også, at det lykkes os at få dem på land.

Hvis ministeren har tid, kan jeg sige, at både ministeren og øvrige regeringsordførere godt kan gå hen og blive en smule knotte over, at vi i Socialdemokratiet fastholder, at vi er i opposition i det her spørgsmål. Jeg ved godt, og vi Socialdemokrater ved godt, at vi har indgået en energiaftale, og det står vi ved. Men vi vil også have lov til at stå ved, at vi taler om 6 spildte år, og at vi har brug for så meget større ambitioner nu, fordi vi har spildt tiden i årevis. I forbindelse med energiaftalen kommer vi også stadig væk til at være i opposition, i den forstand at vi ser det som vores fornemste opgave at sikre, at energiaftalen bliver ført ud i livet. Det er ikke en kritik af energiaftalen, men en sikring af, at man som opposition altid er efter regeringen og altid vil sikre, at vores aftaler bliver overholdt.

Det er jo faktisk sådan, at vi havde nogle rigtig, rigtig dårlige erfaringer med de sidste aftaler, vi indgik med regeringen på energiområdet, så derfor kan det vel ikke undre, at vi på nuvæ-

rende tidspunkt har besluttet os for, at vi ikke har tænkt os bare at indgå en aftale og så sætte os ned og sove på vores pladser. Nej, vi har tænkt os at blive ved med at være vagthund og ved med at holde regeringen op på dens løfter.

Kl. 15:48

Når det så er sagt, vil jeg sige, at noget af det, vi vil fokusere allermost på i forhold til energiaftalen, selvfølgelig er – hvad regeringen godt ved – vedvarende energi. Får vi de vindmøller op, der er aftalt? Hvad med de små VE-teknologier? Sørger vi for at gøre det ved sol, som vi har lovet hinanden, og alle de andre ting?

Noget, der også bliver meget vigtigt, er altså energibesparelser. Der kom en meget interessant rapport forleden dag, som sagde, at vi rent faktisk kan spare 74 pct. af energiforbruget i vores bygninger, hvis vi bare foretager nogle investeringer. Desværre har det været sådan, at energimærkningen af offentlige bygninger ikke rigtig er kommet i gang, fordi kommunerne bare har fået lov til at få fristerne forlænget og sådan noget. Det bliver der simpelt hen nødt til at komme styr på. Vi regner med, at det er nogle af de ting, vi kommer til at kunne gå ind i i forligskredsen.

Men det, vi ikke kan gøre i forligskredsen – og det er faktisk meget ærgerligt – er at gøre noget ved anlægsloftet. Det er jo sådan, at regeringen faktisk har forbudt kommunerne at foretage ekstra investeringer i år. Det betyder, at en kommune som den, jeg kommer fra i Roskilde, gerne ville have investeret 60 mio. kr. i nogle energiforbedringer, som faktisk ville betyde, at man kunne spare energi for over 6 mio. kr. om året – en sund økonomisk investering. Også selv om man var klimaskeptisk, også selv om man var ligeglad med CO₂-udslippet, ville det have været en sund investering. Det må Roskilde ikke nu, fordi det har regeringen besluttet sig for med anlægsloftet. Eller også kan man sige, at Roskilde så bliver tvunget til ikke at måtte investere i forbedringer af plejeboliger i stedet for; de må ikke begge dele. Selv om der er sund økonomi i det, er det forbudt.

Det er selvfølgelig en af de ting, som vi ærger os rigtig meget over i Socialdemokratiet. Faktisk mener vi – og det ved vi jo, det er – at det er løftebrud, for regeringen havde lovet ikke at gøre det, men det gør den altså alligevel.

En anden ting, jeg synes jeg vil nævne, er jo spørgsmålet om køb af varm luft i udlandet, altså det, vi kalder CDM-kreditter. Vi er meget bekymrede over, at en alt for stor del af vores reduktion, altså den danske reduktion, af klimaga-

serne er noget, vi bare køber os til i nogle fattige lande, i stedet for at tage fat om nældens rod og gøre noget ved sagen herhjemme. Jeg kan godt forstå, at mange fattige lande spørger os i dag: Hvorfor er det lige, I synes, at vi skal reducere, når I ikke selv vil tage jeres egen medicin? Hvorfor gør I ikke noget derhjemme? Det skal vi gøre, og derfor skal der stilles nogle meget skrappe krav i forhold til CDM-kreditterne.

Under den tidligere debat var det faktisk sådan, at klimaministeren udtrykte netop de stramme krav, vi meget gerne vil have, til CDM-kreditterne. Vi må bare konstatere, at de ikke er gennemført endnu, og vi vil altså meget gerne have, at man på nationalt plan, at vi her i Danmark kigger alvorligt på de projekter, vi investerer i, og kigger alvorligt på dem og sikrer, at der er tale om reelle reduktioner, og sikrer, at der er tale om reelle teknologioverførsler til de fattige lande.

Jeg var så for et øjeblik siden over for Venstres ordfører lidt inde på det, vi er allermost bekymrede ved i energipolitikken lige nu: kulstoppet. Jeg ved ikke rigtigt, hvad man efterhånden skal sige om det andet end: Hvordan kan man finde på det? Hvordan kan man finde på i 2008 at fremsætte et lovforslag, hvori der højt og tydeligt står, at dette lovforslag vil medføre en stigning i kulforbruget i Danmark? Det er rystende, mener vi. Vi mener, at det er uansvarligt og et problematisk spørgsmål i forhold til andre lande. Danmark er nr. 11 på verdensranglisten over kulforbrug pr. indbygger. Det er ikke en verdensrangliste, som vi på nogen måde skal være stolte af.

Vi skal reducere vores kulforbrug. Vi er stadig væk afhængige af kul – ja, det har vi fattet, vil jeg gerne på forhånd sige til Venstres ordfører. Vi har fattet, at vi er afhængige af kul. Vi ved, at vi vil være afhængige af kul i mange år endnu. Vi ved, at når vi taler om vedvarende energi på 30 pct., betyder det samtidig, at vi kommer til at have fossile brændstoffer for de resterende 70 pct.s vedkommende. Det har vi fattet, men vi behøver jo ikke ligefrem at bruge mere kul i Danmark, når målet for os og resten af verden må være at bruge mindre.

Samlet set vil jeg i forhold til den energipolitiske redegørelse sige, at vi synes, at det har været mange spildte år, men at vi samtidig mener, at der er nogle rigtig gode toner i den energiaftale, vi har indgået – også i forhold til de krav, der stilles til EU. Det er jeg sikker på at vi kan finde nogle løsninger på i fællesskab. Det synes vi er

meget positivt, og vi er glade for, at der nu forhåbentlig bliver sat fokus på det. Det er ikke et øjeblik for tidligt.

Kl. 15:53

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder ordføreren om at blive stående. Jeg tror, at næsten alle de i Folketinget tilstedeværende medlemmer uden for regeringen har bedt om korte bemærkninger til ordføreren, og det tror jeg må være en personlig rekord.

Hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 15:53

Morten Messerschmidt (DF):

Nu er der jo desværre ikke så mange til stede.

Jeg synes, det er et fremskridt for den socialdemokratiske ordfører, at hun sådan i sin ordførelsetale er begyndt at understrege, hvad det er, hun har fattet. Det synes jeg er rigtig godt; det gør det meget lettere for os andre, når hun sådan på forhånd siger, at hun har fattet, at vi skal bruge kul. Så glæder vi os jo til, at hun også begynder at fatte, at det måske netop henset til det behov kan være fornuftigt at bruge kullet der, hvor vi får mest energi ud af det. Men det kan være, at vi skal have en debat mere, inden den fatning også sker.

Det, jeg egentlig gerne vil sige, er: Tidligere har vi fået at vide af andre ordførere, at hele den her debat om klima handler om klodens overlevelse, at den handler om, om vi overhovedet kan give en klode videre til vores børnebørn. Nu forstår jeg så, at den handler om at sikre kloakforsyningsnettet i Greve, og jeg synes, at det er en fair og en god måde at sætte det i perspektiv på.

Derfor vil jeg bare gerne spørge: Når nu vi bruger anslået 3-5 mia. kr. om året på at nedbringe CO₂-udslippet, tror fru Mette Gjerskov så ikke, at vi godt kunne udskifte hele det danske kloaknet for en mindre omkostning end det?

Kl. 15:54

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:54

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil gerne sige til Dansk Folkepartis ordfører, at det er meget sjovt med muntre bemærkninger i Folketingssalen; det er meget skægt, og det var også en meget skæg bemærkning, hr. Morten Messerschmidt kom med. Men jeg må bare konstatere, at vi faktisk står med et problem, der er så alvorligt, at det ikke er spor morsomt.

Jeg prøvede at forklare Dansk Folkepartis ordfører, at hvis ikke han gad lytte til hele ver-

dens stort set samlede forskerstand, der siger, at der er klimaforandringer, at de er undervejs, og at vi skal være bekymrede – jeg mener ikke, at jeg på noget tidspunkt har sagt, at kloden går under, men jeg siger, at vi kommer til at stå med nogle ganske alvorlige problemer, hvis ikke vi griber ind – så ville han kunne se det selv i Greve i forhold til oversvømmelserne i folks kældre. Det er ikke et eller andet teoretisk stykke papir, men noget, man konkret kan gå ud at se, og hr. Morten Messerschmidt er velkommen til at gå ud og tale med de borgere, der har oplevet det.

Men det er ikke det samme som at sige, at klimaforandringerne alene skaber problemer i folks kældre. Det er det her spørgsmål ganske enkelt for alvorligt til.

Kl. 15:55

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 15:55

Morten Messerschmidt (DF):

Så vil jeg gerne spørge, om fru Mette Gjerskov ved, hvad følgende universiteter har tilfælles: University of Cambridge, University of Alaska Fairbanks, The Niels Bohr Institute/Niels Bohr Institutet, University of South Africa, Oakland University, University of Winnipeg, University of Modena, Hull University, University of Wisconsin, James Cook University og en lang, lang række andre. Ved fru Mette Gjerskov, hvad alle de universiteter har tilfælles? Det drejer sig om ca. 100.

Det tror jeg ikke, men det, de har tilfælles, er, at de alle sammen har en eller flere forskere, som siger, at de forskere, som fru Mette Gjerskov bygger hele sin tilværelse på, tager fejl.

Kl. 15:56

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 15:56

Mette Gjerskov (S):

Ja, det var jo også sådan engang, at hele verdens samlede forskerstand kunne blive enig om, at jorden var flad. Det tog et par hundrede år at få overbevist verden om, at jorden var flad, og selv kloge, vise mænd sagde, at jorden var flad. Heldigvis blev nogle af dem klogere.

Det er altså rent faktisk sådan, at FN, som vi jo i dagligdagen faktisk priser for dens seriøsitet som verdensorganisation, har nedsat et klimapanel af nogle meget, meget seriøse forskere fra hele verden, bl.a. Kirsten Halsnæs fra Danmark, som jeg tror at vi alle sammen anerkender for

hendes forskningsindsats. Hun sagde selv, at langt de fleste, jeg tror, hun sagde – nu er det frit efter erindringen, at jeg citerer – at 99 pct. af alle forskere i verden var enige med hende.

Ja, man vil kunne finde eksempler på folk, som benægter fakta, og det er så også i orden.

Det, forskerne er enige om, er, at vi står over for nogle klimaproblemer. Forskerne er langt hen ad vejen enige om, at de er menneskeskabte, men de er ikke nødvendigvis enige om, at verden går under, og hvad der kommer til at ske. Det ved vi ikke, men vi ved, at vi står over for nogle forandringer, og det bliver vi nødt til at forholde os til. Vi vil gerne holde de forandringer inden for en grænse, så vi ikke slipper nogle kræfter løs, som vi overhovedet ikke aner hvad der kommer til at ske med. Derfor skal vi holde os under grænsen på 2 grader celsius i stigning i verdenstemperaturen.

Kl. 15:58

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Per Ørum Jørgensen for en kort bemærkning.

Kl. 15:58

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det var dog en bemærkelsesværdig ordførertale fra Socialdemokraternes ordfører. Fru Mette Gjerskov taler om gode toner og henviser til energiaftalen, samtidig med at hun under det meste af sin ordførertale lyder som et udtjent trædeorgel og kritiserer regeringen meget, meget kraftigt.

Hvis det er den retorik, vi skal køre og fortsætte med, efter at vi har indgået en aftale, er jeg nødt til at spørge: Er andelen af vedvarende energi steget under den nuværende regering?

Kl. 15:58

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:58

Mette Gjerskov (S):

Jeg synes faktisk, at jeg var meget pæn og ordentlig i min ordførertale, og kan slet ikke forstå, hvordan Det Konservative Folkepartis ordfører i den grad er kommet op i det røde felt, for det kan jeg se.

Altså, den konservative ordfører taler med en ordfører fra oppositionen. Vi er i opposition, og vi vedbliver med at være i opposition. Vi har simpelt hen på det nærmeste en grundlovsmæssig pligt til at være kritisk over for en regering, og det er vi. Vi vil gerne være sikre på, at de aftaler, der bliver indgået, også bliver gennemført. Vi har brug for hver eneste dag, når vi står op, at

sikre os, at det sker. Det skete ikke, sidst vi indgik en energiaftale, men vi håber på, at det sker denne gang, og det har jeg sat mig for at arbejde på hver eneste dag.

Det synes jeg ikke der er noget problem i, og jeg synes heller ikke, at der er noget problem i, at jeg hårdnakket kritiserer, at regeringen sammen med Dansk Folkeparti går ind og sørger for, at der kan bruges mere kul i Danmark. Det er ikke noget, vi har en aftale om. Det er noget, vi er rygende uenige om, og det kan vel ikke komme bag på Det Konservative Folkepartis ordfører.

Kl. 16:00

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Per Ørum Jørgensen for en kort bemærkning.

Kl. 16:00

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg stillede spørgsmålet: Er andelen af vedvarende energi steget under den nuværende regering?

Kl. 16:00

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 16:00

Mette Gjerskov (S):

Andelen af vedvarende energi er ganske rigtigt steget en smule under den nuværende regering, og det er jo i høj grad baseret på de initiativer, som vi tog, dengang vi sad i regering. Det vil sige, at de vedvarende energi-projekter, man ikke kunne nå at stoppe i 2001, da den nuværende regering kom til, blev gennemført, og det betyder, at vi har en højere andel af vedvarende energi i Danmark, end vi havde, da vi var i regering, og det er vi Socialdemokrater rigtig, rigtig glade for. Det er vi rigtig glade for.

Men det er sådan set det eneste tal, som det er gået fremad med. Alle andre tal er det gået ad hekkenfeldt til med. CO₂-udslippet er steget, og energiforbruget er steget. Det er nogle bekymrende ting.

Men jeg synes egentlig ikke, at jeg i min ordførertale gjorde så meget ud af at trampe rundt i det. Nej, det, jeg prøvede at trampe rundt i, var, at vi har en energiaftale nu, som gør, at vi i de kommende år måske kan få lavet noget virkelig godt for den danske energiindsats. Vi har en mulighed for, at Danmark igen skal blive foregangsland, ved at gå ind og sørge for, at der sker en klimainsats fra dansk side, så vi kan være stolte, når vi i 2009 skal se verden i øjnene.

Kl. 16:01

Kl. 16:03

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 16:01

Per Clausen (EL):

Jeg forstår nu ikke, at den socialdemokratiske ordfører er overrasket over, at hr. Morten Messerschmidt også i dette spørgsmål nærer større tillid til George Bush-administrationen end til FN. Det er jo sådan set Dansk Folkepartis politiske linje i alle spørgsmål.

Det, jeg gerne vil spørge fru Mette Gjerskov om, er en sag, der rækker lidt ud over det energiforlig, som jeg selvfølgelig godt kunne bruge lidt tid på at stå og plukke i her, men jeg vil i stedet for spørge fru Mette Gjerskov, om hun ikke er enig i, at det er vigtigt, at vi også nu diskuterer, hvad det er for nogle målsætninger, vi skal have i den tid, der kommer efter energiforliget.

Vi har jo lige diskuteret målsætninger for CO₂-udslip på det globale plan, og jeg har forstået det sådan, at Socialdemokraterne er enige i, at det også skal diskuteres i forhold til den danske plan. Jeg vil spørge fru Mette Gjerskov, om hun ikke er enig med mig i, at de danske målsætninger for reduktion af CO₂-udslippet må tage udgangspunkt i, at vi vil være et foregangsland. Det vil sige, at når det i 2020 hedder 25-40 pct.s reduktion, må det i Danmark hedde 40 pct.s reduktion, og når det i 2050 hedder 50-80 pct.s reduktion, må det i Danmark hedde 80 pct.s reduktion i CO₂-udslippet.

Kl. 16:02

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 16:02

Mette Gjerskov (S):

Jeg er meget, meget enig med Enhedslistens ordfører i, at det er vigtigt, at vi har nogle ambitiøse mål for CO₂-reduktionerne både på verdensplan, på EU-plan og i Danmark. Jeg er meget, meget enig i det, og derfor er vi jo også meget enige om, at det er det, vi skal diskutere.

Det lykkedes ikke i forbindelse med energiaftalen at få indgået en aftale med regeringen, som var tilstrækkelig ambitiøs med hensyn til de langsigtede planer, og derfor gælder energiaftalen kun i 3 år. Men det skal jo ikke forhindre os i fortsat at diskutere de langsigtede mål, ikke bare med Enhedslisten, men i høj grad også med regeringen. Vi skal jo have nogle langsigtede mål, som vi alle sammen kan følge fremover.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 16:03

Per Clausen (EL):

Jeg vil godt sige, at en af de gode ting ved energiaftalen er, at den er forholdsvis kortsigtet, og det siger jeg, selv om det, vi har brug for, er en langsigtet energiplan. Men jeg anerkender fuldstændig det synspunkt, som fru Mette Gjerskov giver udtryk for, at med det ambitionsniveau, der kunne opnås enighed med regeringen om, var det sikkert klogt at gøre den kort.

På den anden side tror jeg også, at det er vigtigt, at vi også på nuværende tidspunkt forsøger at præcisere, hvad det er for nogle krav, der må stilles til en kommende energiaftale med hensyn til målsætningsniveauet. Det er jo ikke mindst vigtigt, når man tænker på, hvor lang tid der gik, sidst man skulle lave en ny energiplan. Så det er jo nok klogt at starte i god tid.

Derfor var mine spørgsmål til fru Mette Gjerskov såmænd bare, om den megen snak om, at Danmark skal være foregangsland, ikke også betyder, at når man opererer med nogle rammer for, hvor meget de industrialiserede lande skal få deres CO₂-udslip ned, er det vigtigt, at Danmarks målsætning ligger i top.

Kl. 16:04

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 16:04

Mette Gjerskov (S):

Jeg er fuldstændig enig i, at vi netop har arbejdet efter den målsætning, som jo også fremgik af vores forslag til vedtagelse ved en tidligere debat, nemlig at de rige lande, ilandene, skal påtage sig en reduktionsforpligtelse på 25-40 pct., som Enhedslistens ordfører netop gentager. Og vi er meget enige i, at det også betyder, at vi i Danmark er nødt til at ligge i toppen af det.

Det er jo den eneste måde, vi kan være foregangsland på. Det er jo lidt svært at være foregangsland, hvis man ligger og fedter nede omkring de 20 pct. og resten så skal reducere med 40 pct. Det er der ikke meget foregangsland i. Så det er fuldstændig korrekt, at vi skal ligge i toppen.

Kl. 16:05

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Lars Christian Lilleholt for en kort bemærkning.

Kl. 16:05

Lars Christian Lilleholt (V):

Er det ikke korrekt, at andelen af vedvarende energi er steget med 0,9 pct. pr. år de seneste 7 år, mens den under den tidligere regering tilbage i 1990'erne kun steg med 0,7 pct. pr. år? Og inden ordføreren tager æren for alle tidligere forlig, vil jeg spørge, om det ikke også er korrekt, at der ikke er indgået nogen større energiaftaler i de seneste 20 år, uden at det har været brede energipolitiske aftaler, hvor både Venstre, De Konservative og Socialdemokratiet har deltaget.

Kl. 16:05

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 16:05

Mette Gjerskov (S):

I forhold til andelen af vedvarende energi vil jeg sige: Jo, man kan sikkert godt få lavet nogle tal, som siger, at gennemsnittet under vores regering var lavere, end gennemsnittet er i dag. Men det er vel egentlig også meget naturligt med alle de ting, som vi satte i gang i vores regeringstid.

Jeg synes, det er værd at hæfte sig ved, at resultatet af de initiativer, som vi har sat i gang, og som handler om at øge andelen af vedvarende energi, jo står der endnu. Vindmøllerne er der stadig væk, havvindmølleparkerne er der stadig væk. Det kunne den nuværende regering ikke gøre noget ved. At de så bremsede alt, hvad de ellers kunne komme i tanke om – bremsede havvindmølleparker, så vi nu står her i dag så mange år efter og bliver nødt til at konstatere, at det er blevet hundedyrt at investere i havvindmølleparker, i forhold til hvad det ville have kostet dengang – er jo ærgerligt.

Men jeg synes, det også er vigtigt, at vi får set lidt fremad og spurgt: Hvordan sikrer vi så, at regeringen for alvor lever op til ambitionerne, der ligger i energiaftalen?

Kl. 16:07

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Lars Christian Lilleholt.

Kl. 16:07

Lars Christian Lilleholt (V):

Der er i februar måned indgået en bred energipolitisk aftale. Står Socialdemokratiet bag den aftale, eller står Socialdemokratiet ikke bag den aftale? Og er Socialdemokratiet enig i, at den aftale, der er gennemført, er den mest ambitiøse energiaftale, der nogen sinde er gennemført i Danmark?

Kl. 16:07

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 16:07

Mette Gjerskov (S):

Jeg ved ikke, om det er den mest ambitiøse energiaftale, der nogen sinde er gennemført. Altså, en meget ambitiøs energiaftale er jo en energiaftale, som rækker mange år ud i fremtiden. Det er det, både vi som politikere og erhvervslivet og borgeren har brug for. Så om det er den mest ambitiøse energiaftale, skal jeg ikke kunne sige.

Men jeg bliver nødt til at spørge hr. Lars Christian Lilleholt: Hvordan kan Venstres ordfører overhovedet være i tvivl om, at vi naturligvis står bag energiaftalen? Det har jeg stået og sagt i min ordførertale, det har jeg stået og sagt hele dagen. Nej, de, der har prøvet at fikle med tingene i energiaftalen, er netop Venstres ministre. Både miljøministeren og skatteministeren har hver for sig prøvet at fikle med aftalen. Det er ikke lykkedes, tingene er nogenlunde faldet på plads.

Jeg siger bare, at vi bliver ved med at holde regeringen op på, at den aftale skal gennemføres. Det er det, vi mener i Socialdemokratiet.

Kl. 16:08

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører.

Kl. 16:08

(Ordfører)

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg tror, der er en eller anden sang i en kategori, som jeg ikke normalt beskæftiger mig med, der hedder noget i retning af: Dine læber siger ja, men dine øjne siger nej. Jeg ved ikke, hvorfor jeg kommer til at tænke på det, når jeg hører fru Mette Gjerskov tale – men det er jo sådan lidt nødtvungent, at man tilslutter sig det forlig, vi har indgået, for straks man havde opremset, hvad det er, vi har aftalt og er blevet enige om, havde man travlt med at nævne alle de ting, som vi i øvrigt ikke er enige om, og alle de områder, hvor man tager forbehold og i øvrigt slet ikke vil være med.

Jeg vil sige, at hele den her debat jo er præget af en mærkelig mavesurhed. Jeg kan huske, at der for en 14 dages tid siden i et af dagbladene kom en opgørelse over, at man mente, at borgerlige var sådan grundlæggende mere lykkelige end venstreorienterede. Og det synes jeg at jeg på enhver måde får bekræftet her i dag. Jeg har aldrig hørt noget så surt som det, jeg hele tiden

hører fra venstrefløj; enten er det Greve Kommunes kloaknet, der er under skarpt angreb af VOK-flertallet, eller også er det kloden, der er ved at gå under. Og man sammenligner med de fem forbandede år.

Det er godt nok trist, særlig henset til at man faktisk har stemt for det forlig, vi blev enige om den 21. februar. Hvis man bliver så trist af at stemme for et forlig, tør jeg da slet ikke tænke på, hvordan det er, hvis man stemmer imod et forlig.

Vi har fået en, synes jeg, spændende redegørelse fra klima- og energiministeren om de initiativer, som man har taget, og de planer, som man lægger for årene frem for dansk energipolitik. Og der er en lang række områder, hvor jeg og Dansk Folkeparti må erklære os fuldstændig enige med regeringen.

For det første tror jeg, det er meget, meget væsentligt at slå fast, at energipolitik ikke længere handler om, hvorvidt vi har spænding i stikkontakterne, eller om vi har varme i varmerørene, energipolitik handler i stadig stigende grad også om magtpolitik. Det er ikke mere end et par måneder siden, at det kom frem, at den tidligere russiske præsident Vladimir Putins doktordisputats rent faktisk hedder: Energipolitik er magt.

Det er så evident, og vi ser det i øjeblikket i Østeuropa, hvor Rusland via Ukraine, Georgien og også igennem EU forsøger at gennemtrumfe og dominere sine interesser. Men vi ser det jo i særdeleshed også i det stadig mere og mere ustabile Mellemøsten, hvor despoter og folk, der overhovedet ingen respekt har for menneskerettighederne, men kun for sig selv og deres bizarre religiøse følelser, altså har en meget, meget afgørende indflydelse på vores energiforsyning og dermed på vores økonomi.

Det er selvsagt helt uacceptabelt, og derfor er det for os i Dansk Folkeparti et kerneområde i energipolitikken at sikre mere uafhængighed. Vi vil ikke være afhængige af folk, som kan finde på at sætte ambassader i brand, fordi man kommer til at tegne en bestemt profet. Vi vil ikke være afhængige af folk, der går ind for stening. Og vi vil ikke være afhængige af en region i et sådant omfang, som vi er i dag, der fuldstændig mangler demokrati og almindelige fundamentale frihedsrettigheder.

Derfor er det afgørende for os, at vi arbejder os langsomt hen imod større uafhængighed, og det har jeg forstået at der trods alt er en vis enighed om. Derfor kan jeg også undre mig over

den, synes jeg, noget ugennemtænkte modstand imod aftalen mellem ikke bare Dansk Folkeparti og regeringen, men faktisk også Ny Alliance, om at ophæve brændselsrestriktionerne på de centrale kraft-varme-værker.

Sagen er jo, at alle, der har en nogenlunde nøgtern tilgang, nej, der har jeg nok indskrevet for få, men alle, der har en eller anden tilgang til klimapolitikken og energipolitikken, ved, at vi ikke i nær fremtid – og nok heller ikke i en ikke så nær fremtid – bliver uafhængige af kul. Kul er en helt afgørende energiforsyning, en helt afgørende energikilde, særlig henset til, som det også fremgår af redegørelsen her, at vi jo altså i hvert fald i Danmark har en for nedadgående olieproduktion.

Derfor er det kun sund logik, at man sikrer, at det kul, som vi trods alt og uvægerlig skal brænde af, bliver brændt af på de værker, hvor vi får mest mulig energi for 1 t kul. Det giver ikke mening at sige, at vi ikke i Danmark vil brænde kul af, for så bliver alt kullet bare brændt af på de østeuropæiske værker og på de andre europæiske værker, hvor vi får mindre energi.

Hvis man har en bekymring for CO₂-udslippet og har en bekymring for partikeldannelsen og alle de andre skadelige effekter, der er ved at afbrænde kul, så må man altså ud fra sådan en almindelig rationel tænkning også gå ind for, at produktionen af energi via kul sker de steder, hvor vi får mest mulig energi for et afbrændt ton kul.

Helt grundlæggende tror jeg man må sige om de muligheder, vi i dag har for at få en mere uafhængig energiproduktion, en energipolitik og en energiforsyning, som ikke er afhængig af den muslimske verden, at de alternativer, vi kender i dag, nok er anvendelige, men ikke langtidsholdbare, de er ikke langtidsbæredygtige. Og det ser vi jo bare ved at kigge på PSO-regnskabet, altså regnskabet over alt det, som vi er nødt til at støtte, vindmøller, biogas, biomasse, termisk energi, bølgeenergi, solceller osv. – alt, hvad vi har, skal have støtte for at kunne overleve.

Kl. 16:13

Det er selvfølgelig godt, at man i en periode vælger at subsidiere noget, sådan at vi kan få en teknologi i gang, men vi må bare aldrig nogen sinde glemme, at formålet med at støtte ikke må være at være der, hvor vi er i dag. Formålet må uvægerlig være, at man på sigt arbejder sig hen imod, at også de vedvarende energikilder bliver konkurrencedygtige. Og særlig i en tid, hvor en tønde olie er helt oppe på omkring 130 US dol-

lar, burde det altså være et muligt mål. Derfor skal målet være, at vi hele tiden satser på forskning og udvikling, måske i virkeligheden i højere grad end at subsidiere de forskellige alternative energikilder, vi kender i dag, for meget.

De økonomiske vismænd har været ude at sige, at det, der ligger på vindmølleområdet, er helt galt. Det er for meget, det er unødvendigt, og det er i virkeligheden skadeligt for markedsmekanismen, fordi det ikke sikrer det nødvendige incitament til fortsat at udvikle nye energiformer. Det er klart, at hvis man har noget, som vi ved ikke er konkurrencedygtigt, men hvor staten og Folketinget er villige til at pøse en masse penge i det, som det er i dag, så bliver incitamentet til at videreudvikle det og på sigt gøre det konkurrencedygtigt, på sigt skabe et reelt alternativ til kul, olie og alle de ting, som vi ikke bryder os om, mindre.

Derfor må vi sikre, at den måde, vi subsidierer på, altid har det langsigtede mål, uanset om det handler om vind, biomasse, biogas eller andre ting.

En af de helt store energiforbrugende enheder i Danmark er naturligvis transportsektoren. Det er et område, som ikke er omfattet af kvotehandelssystemet, og det er et område, som generelt forbruger store mængder energi. Og der er jeg glad for, at man både i energiforliget og også i redegørelsen lægger op til, at vi skal have en drøftelse af, hvad vi gør målrettet fremover.

Det er helt klart, at transportsektoren er en af de sektorer, som forbruger aller mest olie, og som dermed også er aller mest – på sigt i hvert fald – afhængig af Mellemosten. Det kan vi ikke leve med, og derfor må vi finde nogle alternativer.

Tidligere i dag havde vi en drøftelse af forskellige biobrændstoffer, og jeg vil godt slå fast, at for os i Dansk Folkeparti er biobrændstoffer altså et interessant og lukrativt fremtidsscenario. Man skal bare holde sig for øje, at man aldrig nogen sinde skal bevæge sig over i den situation, hvor det er fødevarer, der bruges til at frembringe biobrændstoffer. Det er klart uacceptabelt, at man står og fylder fødevarer i benzintanken, samtidig med at der er flere og flere i verden, som sulter, og som ikke kan få mad på bordet. De to ting skal vi være meget fokuseret på.

Men der er jo teknologier, som sikrer, at man kan fastholde en udvikling i biobrændstoffer og ikke bruge fødevarer dertil, nemlig andengenerationsteknologien. Og jeg synes, det er godt, at

regeringen nu lægger op til på EU-plan at få en certificeringsordning, sådan at man blandt alle EU's lande bliver enige om, hvad det præcis er, vi kan og vil bruge til biobrændstoffer.

Et andet område er selvfølgelig elbiler, og jeg synes, at det, vi har set inden for den sidste måned, hvor DONG Energy har lanceret, hvad jeg vil betragte som et meget ambitiøst og positivt udspil for netop at introducere elbiler på det danske marked, jo er et knippelgodt eksempel på, at det ikke altid er staten, der skal drive tingene frem.

Godt nok er DONG Energy stadig statsejet, men det er jo et aktieselskab, som fungerer fuldstændig ud fra nogle privatøkonomiske overvejelser, ligesom alle andre, der er omfattet af aktieselskabsloven. Derfor er det et rigtig godt eksempel på, at den private sektor også er en medspiller. Og jeg tror, det er vigtigt, at den milliard, som vi med energiforliget kommer op på at bruge hvert år til at forske i nye energiformer, bliver brugt i et stærkt samarbejde med den private sektor.

Det sidste område, som jeg vil nævne, og som jeg synes desværre ikke spiller så stor en rolle i den energipolitiske redegørelse, er en af de ting, som vi i Dansk Folkeparti har lagt meget vægt på i forbindelse med energiforhandlingerne, nemlig at man fremover, når man udbygger med mere vedvarende energi, ikke bare skal tage hensyn til naturområder og løvfrøer, og hvad vi ellers har, som er gældende i de regler, vi har i dag i forbindelse med VVM-undersøgelser osv., men at man også skal tage hensyn til mennesker.

Vi får alle, tror jeg, i Folketinget dagligt henvendelser fra folk, der bor tæt på kæmpestore vindmøller, og som har store problemer med lavfrekvent støj, store problemer med skygge og lyskast, store problemer generelt, og jeg synes, at et af de virkelig gode fremskridt i det energiforlig, vi har indgået, er, at de mennesker fremover vil opnå en erstatning for den skade, som de har lidt. Det er et af de fingeraftryk, som jeg er stolt af.

Med de ord siger jeg tak til formanden.

Kl. 16:18

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Der er en kort bemærkning fra hr. Per Clausen.

Kl. 16:18

Per Clausen (EL):

Nu bemærkede jeg, at hr. Morten Messerschmidt sagde, at Dansk Folkeparti ikke går ind

for, at man bruger mad til at producere biobrændsler. Det er meget muligt, at Dansk Folkeparti ikke går ind for det, men konsekvensen af den politik, Dansk Folkeparti støtter, er, at det kommer man til, for man har jo lige præcis lagt en fast målsætning ned uden at have en certificering på plads, der kan forhindre, at det sker. Det synes jeg er en vigtig ting.

En anden ting, som hr. Morten Messerschmidt tit gør meget ud af, er det med det omkostningseffektive, og jeg tror nok, at det er det med, at handelen med CO₂-kvoter skulle være særlig omkostningseffektivt. Jeg vil bare spørge hr. Morten Messerschmidt, om han mener, det er effektivt, når man i EU-landene opkøber kvoter i f.eks. Kina. På den måde går en stor del af de penge, man giver, direkte ned i den kinesiske statskasse, og kineserne lover så ganske vist, at de nok skal bruge dem til noget med vedvarende energi bagefter – sammen med nogle af alle de andre penge, de bruger til det. Jeg kunne godt tænke mig at høre, om hr. Morten Messerschmidt mener, at det er sådan omkostningseffektivt.

Kl. 16:19

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 16:19

Morten Messerschmidt (DF):

I forhold til første og anden generation vil jeg sige, at hvor jeg kommer fra, og hvor jeg er valgt, har vi en fabrik ved navn Daka, som faktisk er i stand til at levere andengenerationsteknologi ud af slagterirester, som på ingen måde kan bruges til fødevarer. Jeg tror ikke, at hr. Per Clausen kan finde nogen mennesker her på jorden, der har lyst til at sætte tænderne i de produkter, som Daka anvender. Det fungerer altså i virkeligheden, og det er bare den virkelighed, som jeg forholder mig til, og så må hr. Per Clausen jo svare for sin egen.

Med hensyn til kvotehandelssystemet synes jeg, at det er fremragende, at man fremmer et system, hvor de mest effektive værker får de bedste produktionsbetingelser. Det ville jo være fuldstændig tåbeligt, hvis man gjorde det omvendt og sagde, at de mindst effektive, dem, der har den ringeste økonomi, skal producere. Nej, det hænger ikke sammen, og derfor er konsekvensen af kvotehandelssystemet, at de mest effektive, dem, der har den sundeste økonomi, kan opkøbe kvoterne og dermed producere energien. Det giver sund logik.

Kl. 16:20

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Per Clausen.

Kl. 16:20

Per Clausen (EL):

Nu tror jeg ikke, der er en eneste, som arbejder med andengenerationsbiobrændstof i Danmark, som ikke op til flere gange har henvendt sig til de energiordførere, der er i Folketinget, for at fortælle om alt det gode, de kan. Realiteten er bare, at hvis man skal leve op til det mål, som hr. Morten Messerschmidt har lagt for anvendelsen af biobrændsler i Danmark, kan man ikke nå det med andengenerationsbiobrændstof. Det er sådan set bare realiteten.

Det andet, jeg vil sige til hr. Morten Messerschmidt, er, at det jo lyder vældig rigtigt, når hr. Morten Messerschmidt sådan synes at redegøre for nogle teoretiske markedsmæssige overvejelser. Men når realiteten nu er, at selv et så velfungerende land som Danmark reelt opkøber CO₂-kvoter på en sådan måde, at en del af pengene går direkte ned i den kinesiske statskasse – og man formentlig ikke får en krone mere miljø for pengene, men til gengæld får købt nogle kvoter, der gør, at man kan fyre noget mere kul af i Danmark – er det vel ikke den mest effektive måde at sikre en reduktion af CO₂-udslippet på.

Kl. 16:21

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 16:21

Morten Messerschmidt (DF):

Det mål, som vi har sat os for biobrændstoffer, har jeg faktisk en klar forventning om kan nås ved anden generation, men det er måske også, fordi jeg som borgerlig har en lidt mere positiv tilgang til tilværelsen, end Enhedslisten har. For Enhedslisten har jo fremsat et forslag, vi har stemt ned tidligere i dag, om, at man helt skal stoppe – stop for forskning, stop for udvikling, stop for alt, hvad der hedder biobrændstoffer, for alt, hvad der rimer på det, er lavet af det onde. Det er jeg bare ikke enig i. Det kan da godt være, at der er faldgruber, det er jeg sådan set enig i, og det var det, jeg forsøgte at sige i min ordførertale i forhold til første generation, men det er jo ikke det samme som, at man skal sige stop for alting.

Med hensyn til markedsovervejelserne vil jeg sige, at for mig er markedsmekanismerne ikke bare teori, og det er nok noget af det, der adskiller Dansk Folkeparti og Enhedslisten. Vi synes faktisk, at markedsmekanismerne fungerer. Det

har vi sådan set et rimelig godt empirisk grundlag for gennem de sidste mange hundrede år. Det tror vi også på i forhold til Kina, og vi har en klar forventning om, at de aftaler, som er indgået med Kina, overholdes, for ellers er det briste-de forudsætninger, og så falder aftalerne jo bort.

Kl. 16:22

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Anne Grete Holmsgaard for en kort bemærkning.

Kl. 16:22

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Inden hr. Morten Messerschmidt nu får omskrevet historien helt, vil jeg godt bede ham om at bekræfte, at det er Dansk Folkeparti, der har lagt mandater til regeringens krav om, at der skal være 5,75 pct. biobrændstoffer i benzin og diesel i 2010, og gjort det uden at stille krav om, at det skulle certificeres. Det skete sidste sommer.

Kl. 16:23

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 16:23

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg synes, at det er glimrende, at vi stiller krav om 5,75 pct. i 2010. Det er selvfølgelig beklageligt, hvis ikke vi når det, men jeg synes bestemt, at det skal være målsætningen.

Kl. 16:23

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 16:23

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det her er ren historieskrivning, så jeg vil bare bede hr. Messerschmidt en gang til om at bekræfte, at det lagde Dansk Folkeparti mandater til uden at stille noget krav om hverken anden generation eller certificering eller noget som helst.

Kl. 16:23

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 16:23

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg synes jo, at det er herligt, at kommunister og socialister begynder at interessere sig for historieskrivning. Det gør det nemmere for os andre at vinde næste valg. Men jeg kan bekræfte, at Dansk Folkeparti har lagt mandater og stemmer til regeringens krav om 5,75 pct. i 2010, lige så vel som vi i dag siger, at vi nu må finde en ordentlig certificeringsordning. Det kan også være, at vi om ganske få dage vil have nye krav til regering, og så vil vi forhandle dem igennem.

For sådan er det rent faktisk. Vi får som i vores ting igennem i modsætning til Socialistisk Folkeparti.

Kl. 16:24

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Kl. 16:24

(Ordfører)

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Energipolitik handler om klimapolitik, det handler om fremtidens job og fremtidens indtjening, fremtidens rene teknologier, og det handler om sikkerhed. Her er der faktisk et punkt, hvor jeg er enig med Dansk Folkeparti i at energipolitik også handler om magt, og Irakkriegen er vel det nyeste af de grusomme eksempler på, hvor langt man er villig til at gå for at sikre sig olieresourcer, og hvor langt et snævert flertal i det danske Folketing også var villig til at gå for at medvirke i en politik, der dybest set handlede om at sikre oliens adgang til de vestlige samfund og ikke om alt det andet, der blev påstået.

For et par måneder siden indgik et bredt flertal en energiaftale med regeringen. Det gjorde vi, fordi det lykkedes langt om længe at bryde flere års tilstand, og det var nødvendigt at få den brudt. Vi fra SF ville gerne gå betydeligt videre, og vi kæmpede for det i meget lang tid, men det lykkedes altså ikke at komme længere end at få lavet en aftale for 4 år. Det skyldes ganske enkelt, at vores ambitioner er højere, end flertallet i Folketingets ambitioner er. Det er ikke, fordi vores ambitioner er spor urealistiske – det er de ikke – men ak, det var ikke muligt at trække hesten længere end det, der kom igennem.

Når man laver sådan en aftale, er der nogle ting, man er mere glade for end andre ting. Og det, jeg gerne vil fremhæve, er, at det lykkedes at indgå en aftale om, at energiforbruget skal falde med 0,5 pct. Det lyder ikke af så meget, men det er 0,5 pct. om året de næste 4 år. Det er faktisk første gang, at det er lykkedes at indgå en aftale om, at energiforbruget skal ned. Man kan undre sig over, at det ikke er lykkedes før, fordi det er så indlysende, at det er den billigste og bedste investering, man kan foretage. Men nu lykkedes det altså.

Det andet, vi er glade for, er støtten til vedvarende energi. Vi er kede af, at der ikke kom flere penge til solceller og til bølgeenergi og til solvarme, men vi er glade for, at der kom nogle afregningspriser, som betyder, at vi nu formentlig får mere vedvarende energi.

Så er vi glade for en lille ting som det videncenter for energirigtigt byggeri og energirigtig renovering, der skal etableres. Det kan lyde som en meget beskeden ting, men det er sådan, at der i dag er udpræget mangel på viden om, hvor man egentlig skal gå hen, når man skal lave en renovering, det kan være af sit parcelhus eller af en offentlig institution, for at få et godt tilbud og for at gøre det rigtigt, når man gerne vil have bragt sin bygning eller sin bolig ned på et meget lavt energiforbrug. Der er ingen steder, man kan gå hen i øjeblikket, og der er udpræget mangel på viden hos håndværkere, entreprenører, ingeniører, arkitekter og også hos kommunerne. Det kan det her begynde at forbedre på, når vi får det videncenter.

Så er vi glade for, at det er lykkedes at lave en aftale om at støtte folk, der vil lave lav på vindområdet, og at vi får en ordening med lokalt medejerskab. Den danske vindsektors succes er jo i vid udstrækning bygget på fælles eje, nemlig det at man som lav investerede i fællesskab i vind, gik sammen. Det var det, der var grundlaget for succesen, og det er for os fantastisk vigtigt, at vi får det her folkelige engagement tilbage i energipolitikken, så energipolitikken ikke ender med at være en underlig teknokratisk størrelse, som kun eksperter kan forholde sig til. Det er vigtigt at få den tilbage til den folkelige forankring.

Og så er vi meget glade for, at vi har fået ind i aftalen, at der skal laves en årlig opfølgning, og at det i den årlige opfølgning er sådan, at hvis vi ikke er på vej til at nå de mål, vi har sat os, skal der faktisk tages nye virkemidler i brug. Stor var vores overraskelse – og jeg vil også sige bestyrtelse – derfor, da vi konstaterede, at kort tid efter vi indgik den her aftale, indgik regeringen sammen med Dansk Folkeparti en finanslovaftale, som betyder, at kommuner, der rent faktisk går ind og investerer i lavere energiforbrug, risikerer at blive straffet økonomisk for det. Jeg må sige, at jeg finder det fuldstændig besynderligt, at regeringen har kunnet lave den aftale, og jeg vil gerne have en forklaring på det.

Er det, fordi V og K ikke taler sammen? Er det, fordi man i virkeligheden ikke har fået sin energipolitik til at være noget, der er fælles gods i regeringen, at man kan lave en aftale, hvor man risikerer at straffe kommunerne for at gå ind og investere i lavere energiforbrug? Det er altså efter min mening helt langt ude i hampen.

En af de kommuner, der risikerer at blive ramt af det her, er Middelfart Kommune. De har

prøvet at råbe op om det, men der er også andre kommuner, der er i farezonen.

Hvad er det, Middelfart Kommune har gjort, som er så kriminelt? Jo, de har lavet en aftale med et firma, TAC A/S, om, at det her firma står for renoveringen af samtlige kommunalt ejede bygninger i Middelfart Kommune med den hensigt at få energiforbruget ned. Det er altså præcis det, vi har aftalt her i Folketinget skal ske, nemlig at man skal have et lavere energiforbrug.

Kl. 16:29

Firmaet får så forskellen mellem den nye energiregning og den gamle energiregning i et antal år. Kommunen behøver ikke at tage penge op af lommen, men den bliver altså straffet for det her.

Jeg synes, det er fuldstændig urimeligt, og det er ikke tilstrækkeligt, at Venstres ordfører i den tidligere debat stod heroppe og sagde, at det er noget, der tænkes over. Det er altså ikke nok, at der tænkes over det, det bliver man simpelt hen nødt til at lave om. Der er i det lovforslag i forvejen en dispensation, som gælder ældreboliger. Der har man altså ønsket at få en dispensation ind med det samme, men den gælder ikke den energibesparende indsats.

Jeg synes, det her er et rigtig dårligt varsel. Vi står ved, at vi har lavet en aftale, men det mener jeg sandelig også at regeringen må gøre, og så skal den ikke straffe initiativer, som rent faktisk vil bidrage til, at den aftale kan overholdes. Så synes jeg i hvert fald, det er vigtigt, at ministeren og også gerne Venstres ordfører kommer herop og forklarer, hvordan man så vil få energiforbruget ned, hvis det ikke er sådan, at man vil understøtte kommunernes indsats på det her område.

Så vil jeg godt tage en ting op, som er omtalt i energiredegørelsen og som ingen rigtig har nævnt heroppefra, og det er infrastrukturen – det, som mange synes er rigtig hammerkedeligt, nemlig de der store ledninger, der løber gennem landet og giver os el, enten de er oppe i luften, er gravet ned i jorden, eller det er de små ledninger. Inden for de næste par måneder skal der tages stilling til, hvad der skal investeres i. Der er kommet en meget teknisk, må man sige, redegørelse om det her fra Energinet.dk.

Efter min mening kan man gå to veje. Man kan enten investere på en måde, hvor man siger at det vigtigste er, at vi kan få strømmen hurtigt ud og ind af Danmark, eller man kan sige, at det vigtigste er, at vi indretter vores system på en måde, hvor vi vil være i stand til at bruge stigen de mængder af strøm fra vedvarende energi, .

specielt fra vind, sådan at vi bruger den her-hjemme i landet, bl.a. til transportsektoren, hvor vi har brug for at få rigtig meget skub i elbilerne. Og jeg vil faktisk gerne have en pejling fra regeringen – hvis ministeren ellers har tid til at høre efter – på, hvad det er for en vej, man har tænkt sig at gå i spørgsmålet om infrastrukturen. Vil man satse på, at vi selv bruger stigende mængder strøm fra vedvarende energi, eller vil man i virkeligheden mest satse på, at man har nogle store infrastrukturmotorveje gennem landet, hvorigennem man kan importere og eksportere strøm?

Til allersidst lidt om EU's rolle, som ministeren også nævnte. EU får en voksende rolle i energipolitikken, og inden for de kommende år skal vi så realisere det mål, vi får for energibesparelser uden for den kvotebelagte sektor. Det vil sige, at det handler om udslippet fra landbrug og energiforbruget i landbruget, det handler om transportsektoren, det handler om den individuelle boligopvarmning ude i landdistrikterne, og det handler om trafikken. Der vil jeg gerne høre, hvornår ministeren havde tænkt sig at fremlægge et forslag til eller en plan for, hvordan vi rent faktisk vil få realiseret de besparelser, der skal gennemføres, sådan at vi ikke havner i den situation, vi var i sidste sommer, hvor ministeren – dengang som miljøminister – i panik måtte gribe til at sige, at vi så indfaser 5,75 pct. biobrændstoffer, fordi man skulle aflevere noget til EU og faktisk ikke havde et svar parat.

Kl. 16:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Der er en kort bemærkning fra hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 16:33

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg synes jo, at når nu fru Anne Grete Holmsgaard gør så meget ud af det her med kommunernes økonomi, er der grund til lige at præcisere, at det, som Dansk Folkeparti og regeringen har lagt op til, er, at kommunerne sådan set bare skal overholde deres anlægsbudgetter. Det er jo egentlig – og det tror jeg også er noget, fru Anne Grete Holmsgaard i et eller andet omfang må kunne tilslutte sig – et ret fornuftigt krav at stille til nogle kommuner, som man indgår en aftale med.

Derfor vil jeg bare gerne høre: Hvis nu fru Anne Grete Holmsgaards parti en dag skulle have held til at komme i regering, som jeg forstår er målsætningen, vil man så basere sin poli-

tik på, at de aftaler, man indgår med kommunerne, behøver parterne ikke at overholde?

Kl. 16:34

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 16:34

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu er det sådan, at i den her aftale, der er indgået mellem Dansk Folkeparti og regeringen, er der dispensationsmuligheder for anlægsloftet. Det gælder bare lige præcis ikke energibesparende foranstaltninger, selv om de tre samme partier har været med til at aftale, at energiforbruget skal ned. Det er meget tankevækkende, synes jeg.

Kl. 16:34

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 16:34

Morten Messerschmidt (DF):

Det er jo ikke rigtigt, at det kun lige er med hensyn til de energibesparende foranstaltninger, at det her ikke passer. Tværtimod er det sådan, at hvis kommunerne gerne vil investere nogle penge i energibesparende foranstaltninger, og det kan der være rigtig mange gode grunde til, så har de lov til det, det skal bare ske inden for de aftaler, som kommunerne indgår med staten, med Finansministeriet. Derfor må man bare spørge: Hvis fru Anne Grete Holmsgaard og hr. Villy Søvndal, og hvad vi ellers har på den fløj, en dag skulle sidde i de pågældende ministerier, vil de så sådan uden videre acceptere, at de aftaler, de indgår, ikke behøver at blive overholdt?

Kl. 16:35

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 16:35

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg kan bare gentage, at man i denne aftale har lavet en dispensation, og den har man lavet for ældreboliger, men man har ikke lavet nogen dispensation for energibesparende investeringer, *selv om* man har skrevet under på, at energiforbruget skal ned, og det får jo mig til at tænke: Sig mig, er det seriøst ment, at man vil have energiforbruget ned, eller er man mere ude på at straffe kommuner, som går foran og gør noget særligt, og som i øvrigt blev rost af klimaministeren, da de satte i det her i gang?

Kl. 16:35

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Hr. Per Ørum Jørgensen som ordfører.

Kl. 16:35

(Ordfører)

Per Ørum Jørgensen (KF):

Da regeringen sammen med et bredt udsnit af Folketingets partier – faktisk alle partier, undtagen Enhedslisten – den 21. februar i år indgik en energiaftale, satte man en milepæl i dansk energipolitik. Det er den mest ambitiøse energiaftale, der er indgået i Danmark, en energiaftale, som peger fremad, en energiaftale, som fortsætter den konsensus, der er omkring dansk energipolitik.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at takke ministeren for denne energipolitiske redegørelse for 2008, som netop tager udspring i vores energiaftale.

Det, vi fra konservativ side særlig hæfter os ved, er, at energiaftalen sikrer og beskriver de virkemidler, der skal sikre, at vi fortsat får en jævn fremgang i andelen af vedvarende energi i Danmark. Det tror jeg alle er klar over og opmærksomme på er helt centralt for at leve op til også de internationale forpligtelser, vi har vedrørende de klimaudfordringer, vi står over for.

Det er således, at under den nuværende regering har andelen af vedvarende energi haft en vækst årligt på ca. 1 pct. Det er ikke bare vindmøller, det er biogas, det er ikke mindst biomasse og en lang række forskellige teknologier, der har sikret denne stigning. Med den nye energiaftale vil man faktisk se, at andelen af vedvarende energi årligt løftes med omkring 1,3 pct. Dermed er der en fortsat stigning, så vi når frem til det ambitiøse mål, som vi har sat os i fællesskab, med 30 pct. vedvarende energi i 2020.

Jeg synes, det er ganske flot, og det er klart, at det kræver en massiv indsats på alle fronter.

Jeg tror faktisk, at både de mennesker, der overværer den her debat, og ikke mindst også de aktører, der skal agere på det energipolitiske område, er utrolig glade for, at vi kan stå sammen om en fælles energipolitik, at vi har fælles mål, og at vi har nogle fælles ønsker om, hvor vi skal hen. Vi kan leve med, at Enhedslisten står uden for, men grundlæggende står vi i Folketinget sammen om, hvor vi skal bevæge os hen på det energipolitiske område i de kommende år.

Jeg ved godt, at folk, der overværer den her debat, måske vil opfatte det, som om der er voldsom modstrid, at vi skælder ud på hinanden, at vi er utilfredse med hinanden, på trods af – og det er så det store mysterium for alle derude – at vi har indgået en fælles aftale. Det un-

drer også mig, at vi i dele af oppositionen konstant skal konfronteres med kritikpunkter, som egentlig hører fortiden til, og at man ikke vælger at sige, at vi nu har indgået en aftale. Vi har i månedsvis forhandlet for at nå frem til det her mål, men man kører så fortsat en kritisk retorik, en retorik, som for mig at se er ude af proportioner. Jeg synes ikke, det er rimeligt, og jeg synes ikke, det er konstruktivt i forhold til den indsats, som vi står over for at skulle gøre, og som vi alle sammen har taget ansvar for i relation til den energiaftale, vi har indgået.

Jeg synes, det er vigtigt i forhold til den her debat at få sagt, at der altså er væsentlig mere, der samler end skiller Folketingets partier på det her felt.

Vi kan altid stå med vores tal, og vi kan altid stå med vores holdninger, men det, der er væsentligt, er, at vejen er lagt for dansk energipolitik i rigtig mange år frem.

Det, jeg også synes er bemærkelsesværdigt og værdt at fremhæve i forbindelse med den energiaftale, som vi har indgået, er, at det i høj grad er en understregning af, at energipolitikken er et europæisk fænomen, et globalt fænomen. For det er klart, at de virkemidler af forskellig art, vi har besluttet os for, selvfølgelig også skal være i overensstemmelse med, hvad vi skal levere i forhold til EU, og hvad vi skal levere i forhold til de internationale aftaler, vi ellers har indgået. Her er Danmark fortsat helt i front, og det skal vi også fortsat være. Det er fornuftigt, det er en god forretning. Vi ser, at eksporten af miljøteknologi, energiteknologiske produkter slår nye rekorder hvert år – sidste år var det 60 mia. kr. Ved at skubbe på, som vi gør her, vil vi se en stadig støt stigende eksport på det her felt. Det er i høj grad også et af svarene på det spørgsmål, man i yderområderne tit stiller hinanden, nemlig hvad man i fremtiden skal leve af. Her har vi faktisk et af svarene.

Vi har netop set, at mange af vores yderområder har taget fat om den her problemstilling og har set energi- og miljøpolitikken som et redskab til at skabe lokal vækst, og det synes jeg faktisk også er værdt at bemærke i forbindelse med den her energipolitiske redegørelse.

Kl. 16:41

Jeg skal på vegne af Venstre, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, SF, Det Radikale Venstre og Ny Alliance fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Regeringens energipolitiske redegørelse 2008 afspejler, at der med den brede politiske aftale af 21. februar 2008 er lagt rammer for den fortsatte energipolitik. Folketinget konstaterer med tilfredshed, at der løbende vil blive fulgt op på aftalens implementering om 20 pct. VE i 2011 og målsætningen om et fald i bruttoenergiforbruget på 2 pct. i 2011. Forligskredsen har konkret aftalt en række virkemidler, og herudover vil der blive fulgt op gennem bl.a.:

- Udarbejdelse af en række analyser i 2008 og 2009 med oplæg til initiativer herunder:
- en strategi for reduktion af energiforbruget i bygninger, herunder for hvordan man fjerner barrierer i den almene boligsektor,
- tarifstruktur m.m.,
- styrkelse af energibesparelser i statslige institutioner,
- mere effektiv indvinding af olie og gas.
- Fremlæggelse af en årlig status for opfyldelse af mål og igangsatte analyser.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 67).

Kl. 16:42

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren.

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Regeringens energipolitiske redegørelse 2008 afspejler, at der med den brede politiske aftale af 21. februar 2008 er lagt rammer for den fortsatte energipolitik. Folketinget konstaterer med tilfredshed, at der løbende vil blive fulgt op på aftalens implementering om 20 pct. VE i 2011 og målsætningen om et fald i bruttoenergiforbruget på 2 pct. i 2011. Forligskredsen har konkret aftalt en række virkemidler, og herudover vil der blive fulgt op gennem bl.a.:

- Udarbejdelse af en række analyser i 2008 og 2009 med oplæg til initiativer herunder:
- en strategi for reduktion af energiforbruget i bygninger, herunder for hvordan man fjerner barrierer i den almene boligsektor,
- tarifstruktur med mere,
- styrkelse af energibesparelser i statslige institutioner,
- mere effektiv indvinding af olie og gas.
- Fremlæggelse af en årlig status for opfyldelse af mål og igangsatte analyser.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 67).

Dette meget lange forslag til vedtagelse er fremsat af De Konservative, Venstre, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, SF, Det Radikale Venstre og Ny Alliance. Det indgår hermed i forhandlingen.

Der er en kort bemærkning fra hr. Per Clausen.

Kl. 16:44

Per Clausen (EL):

Hr. Per Ørum Jørgensen vil jo gerne diskutere fremadrettet og kun det, man kan blive enige om, og jeg kan også se på forslaget til vedtagelse, at så går det jo heller ikke så langt ud i fremtiden. Men det gør jo også, at der er mulighed for at gøre ting bedre efter 2012, og det ser vi frem til.

Men jeg vil godt spørge hr. Per Ørum Jørgensen, om det ikke er rigtigt forstået, at når man ser tilbage på resultaterne af den nuværende regerings energipolitik, er vi nu i den situation, at CO₂-udslippet stiger, at energiforbruget stiger, og at vindmølleudbygningen er gået i stå. Det er sådan set konsekvensen af regeringens energipolitik indtil nu. Så har man lavet en aftale med nogle andre partier, og så håber vi på, det bliver bedre. Men en gang imellem er vi jo også nødt til at minde om, hvad konsekvenserne af politikken bliver, når det er hr. Per Ørum Jørgensen, der får lov til at bestemme.

Kl. 16:45

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen): Ordføreren.

Kl. 16:45

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg tror ikke, hr. Per Clausen kan bestride, at vi har tradition for at indgå brede energipolitiske forlig her i Folketinget. Jeg ved godt, at Enhedslisten ikke har tradition for at deltage i nogen som helst forlig her i Folketinget og dermed tage ansvar, og det er måske her, forståelsen hører op.

Hvis vi ser på vores energiforbrug, synes jeg, det er væsentligt at påpege, at vi er verdensmestre. Siden 1970'erne har vi faktisk formået at holde vores energiforbrug i ro, og med energifaltalen kommer der en reduktion på 2 pct. Det er en årlig besparelse svarende til 110.000 danske husstandes forbrug, og det vil sige, at når vi når frem til 2025, er det regeringens intention, Det Konservative Folkepartis intention, at det danske energiforbrug fortsat skal være i ro. Det vil sige, at trods økonomisk vækst holder vi altså i 50 år vores energiforbrug i ro, og det ser hr. Per Clausen vist ikke andre steder i verden.

Kl. 16:46

Hr. Johs. Poulsen som ordfører.

Kl. 16:48

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 16:46

Per Clausen (EL):

Jeg synes alligevel, det er lidt interessant, at når man forsøger at få en diskussion med hr. Per Ørum Jørgensen om resultatet af den nuværende regerings energipolitik, får vi en historie om Anker Jørgensens bedrifter, må det vel nærmest være, tilbage i 1970'erne og om det, der vil ske i fremtiden.

Jeg synes, hr. Per Ørum Jørgensen må indse, at den regering, vi har nu, bliver bedømt på de gerninger, den har udført, og konsekvenserne af dem, og ikke på, hvad Anker Jørgensen foretog sig i sin statsministertid af visionære og gode ting. Jeg er glad for, at De Konservative nu tager Anker Jørgensen ind under vingerne som en af de store statsledere i Danmark. Men derudover snakker man om, hvad der skal ske i fremtiden, og jeg må altså sige til hr. Per Ørum Jørgensen: Kan vi ikke forvente, at man forholder sig bare en lille smule til det, den nuværende regering har ansvaret for?

Kl. 16:46

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 16:47

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu kan man jo tolke og konkludere på mange måder, og jeg ved ikke, hvor meget jeg lovpriste den tidligere statsminister Anker Jørgensen.

Det, jeg bare synes er bemærkelsesværdigt, og det er jo også det, vi hører internationalt, er, at man i over 25 år er i stand til at holde sit energiforbrug i ro trods voldsom økonomisk vækst, og jeg vil sige, at man jo godt kan tilskrive den nuværende regering en væsentlig del af æren for den økonomiske vækst. Og når det gælder andelen af vedvarende energi, skal hr. Per Clausen altså også huske, at andelen af vedvarende energi er steget årligt med omkring 1 pct. under den nuværende regering, og at man med energiaftalen vil fortsætte denne positive udvikling, oven i købet i stigende grad, så vi når de mål, vi har sat os.

Hr. Per Clausen har ikke ret meget at have sin kritik i. Når det gælder de her spørgsmål, er Danmark faktisk helt i verdensklasse.

Kl. 16:47

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren.

(Ordfører)

Johs. Poulsen (RV):

Det Radikale Venstre har en vision om, at vi inden for den næste generation eller to skal skabe et samfund i Danmark, som er uafhængigt af fossile brændstoffer. Det er der faktisk en lang række fordele og gevinster ved, som er helt oplagte.

For det første er der naturligvis det, at vi med et samfund, som ikke er afhængigt af fossile brændstoffer, vil kunne leve op til klimamæssige og miljømæssige målsætninger i en helt anden størrelsesorden end det, der er tilfældet nu og tilfældet inden for den overskuelige tidshorison, vi kan se. Alene af den grund bør vi gøre det.

Der er naturligvis også helt oplagte sundhedsmæssige fordele i at basere sig på et samfund med rene energikilder frem for et samfund, som også er problematisk med hensyn til vores sundhed.

Derudover er der sikkerhedsmæssige fordele ved at skabe et sådant samfund, for man er ikke afhængig af fossile brændstoffer og tilførsel udefra. Man kan sige, at vi i Danmark i de her år er i den situation, at vi er selvforsynende og endda nettoeksporterende, men på bare lidt længere sigt er der ingen tvivl om, at det at kunne skabe uafhængighed af en række nationer i forhold til energiforsyning har nogle sikkerhedsmæssigt positive elementer i sig.

Dertil kommer, at hvis man ser på fossile brændstoffers betydning for skabelsen af konflikter i den her verden, er der ingen tvivl om, at det at have et samfund, ikke bare i Danmark, men også i Europa og globalt, som er mindre afhængigt af fossile brændstoffer, også alt andet lige vil give en klode, som har en større chance for at dæmme op for konflikter.

Det er så rigtigt, som også den konservative ordfører var inde på, at det isoleret set på både mellemlang og lang sigt også for Danmark er en fordel for vækst og beskæftigelse at være i front på udviklingen af et samfund, som ikke er afhængigt af fossile brændstoffer.

Så der er god grund til, at man forfølger en målsætning af den karakter så stærkt, som det overhovedet kan lade sig gøre, og inden for de muligheder, der tegner sig, for naturligvis skal det foregå på et realistisk realiserbart grundlag.

Set med vore øjne er et af elementerne i det – på den helt korte bane – at der er indgået en

energiaftale mellem størstedelen af partierne i det her Folketing, som i alt fald tager fat på udfordringerne på den helt korte tidshorizont. Efter vores opfattelse kunne ambitionerne i den aftale sagtens være stærkere; der kunne sagtens være målsætninger, som i højere grad blev fyldt ud tidligere. Men det har været det muliges kunst at lave en energiaftale med et bredt flertal her i Folketinget, som trods alt tager fat på udfordringerne. Det er den første del af det.

Når vi taler om den danske energipolitiske indsats her i dag, vil vi da gerne samtidig udtrykke, at efter 2012, hvor den indgåede energiaftale udløber, er det vores opfattelse, at målsætningerne skal skærpes på en række områder.

Det vil først og fremmest være ved en kombination af to ting. Energibesparelser er efter vores opfattelse den klogeste form for energipolitik, man overhovedet kan lave, for den energi, man ikke skal bruge, skal man ikke producere. Uanset om man baserer sig på fossile brændstoffer eller vedvarende energi, er det trods alt sådan, at der er en omkostning forbundet med det, og der er så et ressourcemæssigt træk forbundet med det. De gevinster, man kan opnå ved energibesparelser, er derfor rigtig, rigtig gode.

Det andet hovedelement i en mere langsigtet indsats er naturligvis en meget mere massiv udbygning med vedvarende energi, således at man på den måde – både nationalt og jo gerne i de sammenhænge, hvor vi indgår internationalt – skaber grundlaget for, at vedvarende energi kan fylde meget, meget mere i energiforsyningen.

Der er nogle udeståender i forhold til at nå langt på energipolitikens område, og dem vil jeg godt lige bruge et par ord på. Men allerførst vil jeg sige til den diskussion, der har været mellem nogle stykker, om, hvorvidt kommunerne har muligheder for – inden for de indgreb, der nu lægges op til fra regeringens side på kommuneområdet – at investere, at man må sige, at det, der er lagt op til fra regeringens side, jo rent faktisk er at begrænse en mulighed, som ellers hele tiden har været der. Der har jo netop ikke været tale om, at man i kommuneaftalerne havde lagt loft over, hvad man måtte investere på anlægsområdet og dermed, hvad man måtte investere også i forhold til at opnå energibesparelser i fremtiden. Det er helt ensidigt og selvopfundet af regeringen, at man nu lægger den begrænsning på. Som flere har været inde på i debatten her, er vi også af den opfattelse, at det er meget beklageligt, at man har haft en sådan tilgang, for det begrænser alt andet lige kommunernes mu-

ligheder for at lave en fornuftig indsats på det energipolitiske område.

Kl. 16:53

I forhold til den indsats, der så foreløbig er tilrettelagt på det korte, mellemlange og lange sigt, er der store mangler på trafikområdet. Trafikken er for det første en meget stor belastning, når man ser på det samlede energiforbrug og dermed de følger, der er af den energimæssige belastning. Det er for det andet det sted, hvor der gøres alt for lidt i forhold til at reducere belastningen, ikke mindst i lyset af, hvilke muligheder man rent faktisk har, som ville kunne føres ud i livet – også her uden de helt store problemer – i løbet af ganske kort tid.

En af de ting, vi synes er helt oplagt at få taget fat på fra Folketingets side i en kommende folketingssamling, er en afgiftsomlægning på hele trafikområdet, der betyder, at man for det første får flere til at anvende kollektiv transport frem for individuel transport baseret på motorkøretøjer, og at man for det andet får en afgiftsomlægning, der betyder, at man har belastningen i afgifter på brugen af biler frem for på købet eller registreringen af dem.

Indførelsen af vejbenyttelsesafgifter eller roadpricing, eller hvad folk nu kan lide af udtryk, er efter vores opfattelse en meget, meget vigtig beslutning at få taget. Vi skal helt principielt indføre vejbenyttelsesafgifter i fremtiden som et redskab til at dæmpe trafikens belastning. Den beslutning bør vi tage meget snart og efter vores opfattelse senest i næste folketingssamling, så man kan begynde at forberede indførelsen af roadpricing eller vejbenyttelsesafgifter på en effektiv måde.

Så synes vi i øvrigt, at man derudover som sagt kan omlægge afgifterne på en sådan måde, at det giver incitament til at udskifte store dele af den danske bilpark, som faktisk er halvgammel, og som, hvis den udskiftes til nye og mere miljøvenlige biler, alene af den grund vil ned sætte det samlede energiforbrug i transportsektoren. Så der er brug for en indsats.

Der er desuden brug for en indsats, når vi efter sommerferien skal diskutere en investeringsplan i forlængelse af Infrastrukturkommissionens anbefalinger. Her er det vores opfattelse i Det Radikale Venstre, at en sådan investeringsplan skal leve op til de målsætninger, jeg her har skitseret: Tyngden i investeringerne skal være på den kollektive trafiks område, og det vil sige, at tyngden af investeringerne ikke mindst skal være på jernbane frem for vejudbygning.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Hr. Per Clausen som ordfører.

Kl. 16:56

Kl. 16:56

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Det er jo på mange måder en spændende debat, som udfolder sig, når vi diskuterer energipolitik i Folketinget. Jeg synes for så vidt, at det var ganske smukt at høre hr. Per Ørum Jørgensen fra Det Konservative Folkeparti beskrive den fantastiske udvikling, der har været i dansk energipolitik siden engang i 1970'erne, og som vil blive fortsat med det forlig, der nu er lavet mellem alle Folketingets partier undtagen Enhedslisten. Af en eller anden grund var hr. Per Ørum Jørgensen ikke er så stolt over det brud i den politik, som er sket i de senere år under den nuværende regering – det brud, der har ført til, at vi har fået øget CO₂-udslippet, øget energiforbruget, og at udviklingen af vindmøller er gået fuldstændig i stå. Det er jo sådan set det mest markante fingeraftryk, den nuværende regering har sat på energipolitikken indtil videre, for det er jo rigtigt, at det markerede et klart brud med det, som ellers har været den dominerende tendens i dansk energipolitik i mange år.

Så kan man jo derudover på baggrund af det forslag til vedtagelse, som flertallet i Folketinget har fremsat i dag – dvs. alle partier undtagen Enhedslisten – konstatere, at man vil benytte lejligheden til at bekræfte sig selv og hinanden i, at man er glade for forliget. Når man lytter til debatten her, kan man også godt få det indtryk, at det måske med jævne mellemrum er nødvendigt at få det bekræftet, for man kunne jo godt indimellem få det indtryk, at Enhedslisten ikke står ganske alene med at synes, at det forlig måske på nogle stræk ikke er helt så ambitiøst, som det kunne være. Det kan også godt være forklaringen på, at regeringen og regeringspartierne ikke fik den lange aftale, som de ville have, men fik en kort aftale, for der kunne de partier, der er med i forliget, så alligevel sige, at der lå nogle forbedringer.

Af samme grund kunne det jo være spændende måske også at bruge diskussionen i dag i forlængelse af den debat, vi havde under det tidligere punkt, til at forholde sig til tidens altoverskyggende problem, nemlig klimaforandringerne, og forholde os til vores energiforsyning set i perspektiv af de opgaver, der venter forude, og den omstilling af energiforsyningen, der er nødvendig for at nå vores klimaforpligtelse. Så skul-

le vi måske have beskæftiget os lidt med, hvilke målsætninger vi har for 2020, og hvilke målsætninger vi har for 2050.

Nu har noget af oppositionen jo bundet sig til et forslag til vedtagelse, der gør, at man ikke kommer til at tage stilling til det ved de afstemninger, der kommer om behandlingen af den her sag, men jeg må da opfatte det på den måde, at når oppositionen fremsætter et forslag til vedtagelse, der understreger, at EU skal gå i spidsen, mener man også, at Danmark skal gå i spidsen. Og det må derfor være sådan, at resten af oppositionen er enig med Enhedslisten i, at målsætningerne for 2020 må være de 40 pct., som opgives at være inden for den ramme, som er nødvendig at opnå, og at målsætningen må være mindst 80 pct. reduktion i CO₂-udslippet i 2050. Jeg har vanskeligt ved at forestille mig, at man skulle have et ambitionsniveau, der var lavere.

Jeg tror også, man må sige, at der jo givetvis stadig er store forventninger til Danmark. Der er mange, der endnu ikke har opdaget det »markante fingeraftryk«, som den nuværende regering har sat på energipolitikken i Danmark, og de, der har opdaget det, vælger måske at opfatte det som en parentes, hvad det også burde være.

Når forventningerne er store, er det også, fordi den danske regering har valgt at være vært ved den globale klimakonference. Forventningen er, at den skal føre til en aftale, der sikrer os mod yderligere menneskeskabt forværring af klimaet – en aftale, der fører til egentlige reduktioner af drivhusgasserne. Det er klart, at når Danmark har valgt at være vært, må det være, fordi vi mener, vi har noget særligt at tilføje, og ikke bare, fordi vi gerne vil have mere opmærksomhed om Danmark og gøre en større indsats for at sælge statsministeren til større og vigtigere opgaver ude i Europa og sælge mere flæsk og flere pumper – nej, så må det være, fordi vi mener, at vi faktisk har noget at byde på i forhold til klimapolitikken og energipolitikken.

Som jeg også antydede under det tidligere punkt, så sagde statsministeren faktisk også sidste år ting, der kunne antyde, at regeringen mente det alvorligt.

Så kan man spørge sig selv: Hvor er Danmark så et foregangsland? Det jo ikke sådan, at regeringen har fået en langsigtet energistrategi i hus – det blev til en kortsigtet aftale. Den aftale indeholder bestemt gode elementer, og den indeholder dårlige elementer. Det gode er, at der langt om længe er blevet løst op for, at investeringerne i vedvarende energi i Danmark igen kan

komme i gang; det ene dårlige element er jo, at selv om det kun er Dansk Folkeparti og regeringspartierne, der har indgået aftalen om det, så har de øvrige partier jo accepteret, at der ved siden af energiaftalen blev lavet sådan en kulaf-tale, som betyder øget kulfyring, og det andet dårlige element er jo, at den ikke er tilstrækkelig til at sikre de CO₂-reduktioner, som vi skal have sikret på længere sigt. Men, som jeg har sagt tidligere, der er en dag efter 2012, der er et liv efter 2012, og da må vi så indhente det forsømte.

Virkningen af aftalen er i høj grad usikker. Det fremgår også af nogle af de svar, som er blevet givet. Det har været interessant at se, at nogle af forligspartierne jo også er så usikre på CO₂-reduktions-effekten af aftalen, at man har ment, at det efterfølgende har været nødvendigt at spørge klimaministeren om, hvor stor den mon bliver. Svaret er måske ikke så opmuntrende.

Kl. 17:01

Der mangler jo i den plan en strategi for ud-fasning af kulkraften – i kraft af aftalen med Dansk Folkeparti er det jo nærmest det modsatte, det handler om – der mangler en strategi for omstilling af transportsektoren og for en mere kontant reduktion af energiforbruget i almindelighed. Vi ved jo, at vi skal have bragt transporten ned og udnytte kapaciteten bedre; vi ved, at vi skal have mere eldrift af transporten, og til det skal vi producere mere vedvarende strøm fra vind, bølger og sol; vi ved, at vi skal have re-neveret en stor del af bygningsmassen med energikravet i højsædet; vi ved, at vi skal se at få industri- og landbrugssektoren i gang med for alvor at gøre noget ved energiforbruget og klima-effekterne.

Det er også derfor, det er så trist, at alle partier i Folketinget er indstillet på at spille os et kort af hænde, som f.eks. ved at sælge DONG Energy. Det interessante, der er sket med DONG Energy er så, at i denne privatiserings- og ud-salgssituation, som man har bragt DONG i, er de i iveren for at blive mange penge værd for den danske stat ved at omdanne sig selv til at være Europas kulførtaler nummer et. Enhedslisten synes, at DONG som et statsjet selskab skulle have fokus på en god og bæredygtig ener-giforsyning.

Vi synes også, at en del af indtægterne fra Nordsøen bør anvendes til investeringer i skin-nettet, i ny vedvarende energi, i at sikre, at energien bruges mest effektivt, og i støtte til ini-tiativer, der kan nedsætte energiforbruget. Vi

har bemærket, at et af de partier, der står bag forslaget til vedtagelse og bag energiaftalen, har den fantastiske tanke, at man skal bruge nogle af alle de her penge på at nedsætte topskatten. Ud fra en klimabetragtning er det vist nok noget af det mest vanvittige, man kan foretage sig, men det er jo også for nogle mindre partier indimel-lem nødvendigt at indtage mere eller mindre vanvittige standpunkter for at komme i medierne, så måske skulle man have lidt forståelse for det.

Det, som Enhedslisten mener, er, at forbrugere og det offentlige skal have mulighed for at engagere sig lokalt i energiforsyningen som ejere og naboer, frem for at man har den absurde politik, flertallet herinde fører, med at betale folk erstatning ved placering af møller. Det er jo ligesom den model, som Dansk Folkeparti har fået igennem i aftalen, nemlig at vindmøller er en belastning, der skal betales erstatning for, i stedet for at man har en strategi, hvor vindmøller er noget, som lokalbefolkningen gerne vil have og ønsker at have. Det er altså en gal måde at løse problemet med fejlplacerede møller på ved at betale en særlig erstatning. Hvis vi i samfundet beslutter at sætte møller op på steder, der gør livet umuligt for dem, der bor der, må de have mulighed for at flytte væk som ved ordinære ekspropriationer, og så handler ikke om en særlig ordning i forhold til vindmøller.

Den energipolitiske redegørelse viser med al tydelighed, at mange initiativer er deponeret i EU-regi. Det er fint med EU-aftaler om at reducere energiforbruget, indføre vedvarende energi og reducere CO₂-udslippet, men fordi forhandlingerne skal tilgodeses meget forskellige interesser, er ambitionsniveauet ikke altid højt nok, og navnlig er tempoet langsomt. Derfor er det forstemmende, at regeringen i højere og højere grad tilpasser indsatsen til EU-tempoet og åbner for usikre og miljøproblematiske virkemidler som biobrændstoffer, CO₂-lagring og a-kraft.

Vi kan allerede nu se, at det ikke holder, og at vi skal meget længere. Derfor mener vi, at den fremtidige energipolitik allerede nu skal have målsætninger, der ligger væsentligt over de nu-værende EU-målsætninger, ikke mindst set i lyset af Danmarks forholdsvis store CO₂-udledning og forbrug af fossile brændsler.

Det er så baggrunden for, at Enhedslisten har stillet et forslag til vedtagelse, og jeg skal derfor fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

Kl. 17:06

»Folketinget fastslår, at den fremtidige energipolitik bør sikre, at opfyldelsen af Danmarks forpligtelser til reduktion af drivhusgasser kan ske i Danmark. Heraf følger, at der lægges energistrategier frem mod hhv. 2020 og 2050 med en reduktion på hhv. 40 pct. og 80 pct. af drivhusgasudledning.«

(Fnorslag til vedtagelse nr. V 68).

Kl. 17:05

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak for det. Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Folketinget fastslår, at den fremtidige energipolitik bør sikre, at opfyldelsen af Danmarks forpligtelser til reduktion af drivhusgasser kan ske i Danmark. Heraf følger, at der lægges energistrategier frem mod hhv. 2020 og 2050 med en reduktion på hhv. 40 pct. og 80 pct. af drivhusgasudledning.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 68).

Dette forslag indgår også i de videre drøftelser.

Klima- og energiministeren? Klima- og energiministeren ønsker ikke ordet. Der er, så vidt jeg kan se, så ikke flere, der ønsker ordet, og dermed er forhandlingen sluttet.

De fremsatte forslag til vedtagelse kommer til afstemning på torsdag, den 29. maj.

Det næste punkt på dagsordenen er:

19) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 104:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af forholdene for selvstændigt erhvervsdrivende.

Af Colette L. Brix (DF) m.fl.
(Fremsættelse 09.04.2008).

Kl. 17:06

Forhandling

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Velkommen til den fungerende økonomi- og erhvervsminister.

Økonomi- og erhvervsministeren (Connie Hedegaard (fg.):

Ja, tak for det.

Beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti kan umiddelbart virke sympatisk, for regeringen er selvfølgelig enig i, at det er vigtigt, at der er gode rammevilkår for danske virksomheder, også de mindre virksomheder, og for de selvstændige erhvervsdrivende. Men det arbejde er regeringen også allerede i fuld gang med.

F.eks. er det velkendt, at det er et vigtigt fokusområde for regeringen at lette byrderne for erhvervslivet, og arbejdet har faktisk også båret frugt. Danmark har den mest effektive erhvervsregulering i EU, og vi ligger nr. 4 blandt OECD-landene, så vi er altså nået et godt stykke. Men forslagsstillerne har selvfølgelig ret i, at vi stadig væk kan blive bedre.

Der foregår løbende et stort arbejde med at identificere problemstillinger og komme med konkrete forslag til administrative lettelser til fordel for alle erhvervsdrivende. Efter sommerferien vil regeringen fremlægge en plan for afbureaukratisering, der skal lette byrderne for især de små og mellemstore virksomheder, herunder de personligt ejede virksomheder. Det fremgår også af regeringsgrundlaget, så regeringen er i gang, og det er netop en af grundene til, at regeringen ikke finder det nødvendigt at nedsætte en kommission med særlig fokus på lige netop de personligt ejede virksomheder.

Når det så er sagt, må man også se i øjnene, at en række af de forslag, der fremføres i bemærkningerne til beslutningsforslaget, vil være vanskelige at imødekomme. F.eks. fremgår det af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at de personligt ejede virksomheder skal have lempeligere vilkår i forhold til fri telefon og sygdomsforsikring, og at grænsen for overførsel til medarbejdende ægtefælle skal hæves. Der lægges også op til, at betingelserne for at få sygedagpenge og efterløn skal være mere lempelige end for andre.

Jeg ved godt, at der ikke er tale om færdigudviklede forslag, men et forslag om at nedsætte en kommission. Alligevel er der dog tale om, at statskassen ville tabe det provenu på 600 mio. kr., og man kan så spørge: Hvor skulle de penge komme fra i stedet for? Til det må man i hvert fald sige, at forslaget ikke anviser nogen bud på det.

Derfor kan regeringen ikke støtte det forslag, der ligger her. Men overordnet set lægger rege-